Nevienam mēs Latviju nedodam

# DDD

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

2012. gada
27. aprīlis – 10. maijs

cena: Ls 0,50
Nr. 8(262)

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.DDDLNF.COM

9 771407 993004 17

# LAIKRAKSTAM "DDD" – 10 GADI!

Laikraksta "DDD" veidotāji sirsnīgi sveic savus lasītājus – domubiedrus un līdzdarbiniekus – mūsu kopīgās darbības 10 gadu jubilejā! Mēs izdodam "DDD", lai latviešos izplatītos un nostiprinātos zināšanas un iedrosme aizsargāt un realizēt savas tautas tiesības. Apziņa, ka katru "DDD" numuru izlasa vairāki tūkstoši cilvēku, un lasītāju skaits nemitīgi pieaug, dod spēku un nostiprina ticību, ka taisnība drīz augšāmcelsies.

Tieši pirms 10 gadiem, 2002. gada 2. maijā, iznāca laikraksta "DDD" Nr. 1 ar nosaukumu "Akmens". Redaktores slejā bija rakstīts:

*"Pieprasīsim taisnīguma atjaunošanu mūsu valstī! Tikai tā atrisināsies arī pārējie jautājumi. Ar savu neatlaidīgo darbību kļūsim par skabargām mūsu pazudinātāju sēžamvietās! Lai viņi mūs sūdz tiesā, kliedz, brēc un zākājas; mēs izturēsim, jo zinām, ka viņiem patiesībā ir bail no mūsu spēka."*

LNF priekšsēdētājs Aivars Garda "DDD" 1. numura intervijā, paskaidroja principus, pēc kuriem vadoties, laikraksts "DDD" sasniegs mērķi:

*"Latvijas Nacionālā fronte, izmantojot tā saucamo Adversa taktiku, savu darbību ir ieplānojusi tā, ka jebkurš pretinieka atbildes gājiens nes mums pozitīvu rezultātu."*

***Laikraksta "DDD" redakcijas kolektīvs Steidzītes Freibergas jubilejas svinībās Ventspilī, 2011.gada novembrī.***
*No kreisās:* ***Līga Muzikante, Aivars Garda, Steidzīte Freiberga, Maija Redele un Liene Apine***

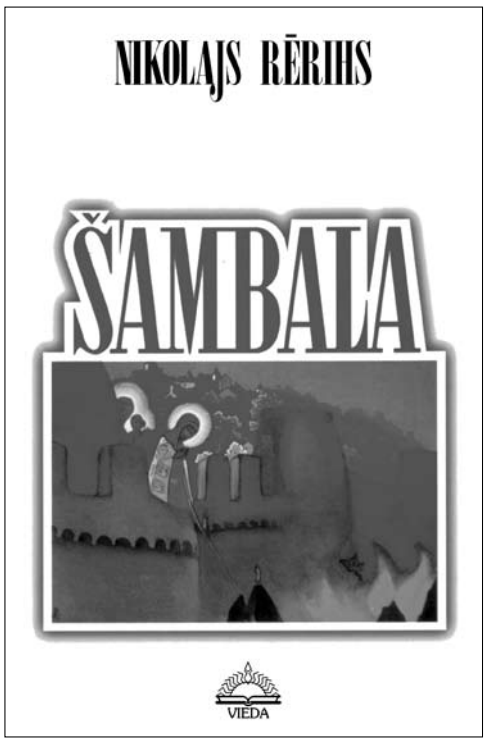


Laikraksts "DDD" bieži ir pieminējis Šambalu, no kurienes nākusi Dzīvās Ētikas Mācība un no kurienes cilvēki, parasti paši to neapjaušot, saņem zināšanas, spēku, impulsus noderīgiem atklājumiem un tālākvirzībai. Viena no skaistākajām un gudrākajām grāmatām, kas veltīta šim Noslēpumam, ir Nikolaja Rēriha grāmata "Šambala". Iesakām to ne vien izlasīt, bet arī censties izprast – jauniegūtās zināšanas pilnveidos jūsu dzīvi.

Nikolajs Rērihs grāmatā "Šambala" raksta:

"Mēs zinām, cik jums grūti sākt cīņu par apgaismību un sasniegumiem. Taču šķēršļi ir tikai jauna iespēja atraisīt labdarīgu enerģiju. Bez cīņas nav uzvaras. Kā izvairīties no tumša naidīguma saindētām bultām? Jāpieiet savam ienaidniekam tik tuvu, lai viņš nevarētu izšaut bultu. Galu galā nekāda apgaismība nav sasniedzam bez grūtībām. Tāpēc – lai slavēts darbs! Esiet slavēti arī jūs, jaunie draugi, kas uzvaroši soļojat uz priekšu! Visi pagātnes un nākotnes Guru ir ar jums."

# LASĪTĀJU KVALITĀTE VAIRO "DDD" SPĒKU

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

***DDD:*** *2. maijā aprit desmit gadi, kopš Latvijas Nacionālās frontes laikraksts "DDD" pirmo reizi devās pie lasītājiem. Kā jūs vērtējāt šos desmit gadus?*

***Aivars Garda:*** Vispirms kā Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājs sirsnīgi sveicu redakcijas kolektīvu – Līgu Muzikanti kā galveno redaktori, Lieni Apini kā vietnieci, Steidzīti Freibergu un Maiju Redeli – šajā nozīmīgajā jubilejā! Protams, arī mūsu gudros rakstu autorus un brīnišķīgos lasītājus!

Desmit gadi – daudz vai maz? Atceros, kad mūsu avīzei bija pieci gadi, mums sniedza interviju viens Saeimas deputāts. Kad pateicām, ka laikrakstam jau pieci gadi, viņš ļoti pabrīnījās un teica: "Tik daudz! Pieci gadi avīzei – tas ir ļoti daudz!" Es pats savukārt pabrīnījos: kas tad tur sevišķs – pieci gadi?! Mūsu sarunbiedrs apgalvoja, ka nav nemaz daudz tādu avīžu, kas var noturēties piecus gadus. Es pieņēmu to kā komplimentu. Tagad laikrakstam "DDD" ir desmit gadu – tātad esam nostrādājuši vēl piecus gadus. Vairāk ir tikai tiem oligarhu atbalstītajiem grandiem – gan "Latvijas Avīzei", gan "Dienai", gan "Neatkarīgai Rīta Avīzei".

Laikraksts "DDD" ir nevalstiskas organizācijas avīze. Kā jau lasītājiem zināms, mēs dzīvojam nevis no reklāmas ienākumiem, bet pateicoties mūsu darbinieku pašaizliedzīgajam darbam. Tātad varētu teikt, ka desmit gadi ir nozīmīgs vecums mūsu avīzei.

***DDD:*** *Vai desmit gadu darbs ir nesis tos rezultātus, uz kādiem varēja cerēt, izdodot pirmo laikraksta numuru?*

***A.G.:*** Labs jautājums... Protams, ka es gaidīju vairāk. Gaidīju, ka latviešu tauta būs atsaucīgāka mūsu idejām. Bet pret mums vērsās visi tumšie spēki ar mūsu valsts toreizējiem vadītājiem – Vairu Vīķi-Freibergu, Ministru prezidentu Andri Bērziņu – un visu augstāko vadību priekšgalā. Pret mums nostājās mūsu tautas zemākā daļa –latviešu valodā runājošais pūlis, pie kura, starp citu, pieder arī manis nosauktie un arī nenosauktie valsts vadītāji.

***DDD:*** *Tā saucamā inteliģence...*

**"Bez šiem pārpasaulīgajiem jautājumiem nav un nevar būt sabiedriskās dzīves atrisinājuma – ne Latvijas, ne pasaules mērogā."**

***A.G.:*** Jā, tā ir tāda pūļa "inteliģence". Tai nav nekādu augstāko ideālu, taču tā atrodas varas virsotnē. Tādēļ pūļa cilvēki, mutes atvēruši, klausās un uzticas tā saucamajai "inteliģencei".

***DDD:*** *Bet, ja laikraksts "DDD" būtu pārtraucis pastāvēt?*

***A.G.*** Kas būtu, ja mēs nebūtu stāvējuši stipri kā klints par savām idejām, par Taisnīgumu? Manuprāt, tad mūsu tautai būtu gājis pavisam greizi. Pūlis ir galīgi demoralizējies un kļuvis gļēvs. Domāju, ka mūsu avīzei šajos desmit gados bija liela loma. Par to liecina arī mūsu lasītāju, kurus personīgi nepazīstam, diezgan biežie telefona zvani. Viņi piezvana, no visas sirds sakot paldies, ka mēs tādi esam. Lasītāji atzīst: ja mūsu nebūtu, tad viņi vispār nezinātu, ko darīt, jo vienīgais gaismas un taisnīguma avots, kur veldzēties, ir mūsu avīze. Es domāju, ka tādus zvanus nesaņem neviena cita avīze – ne "Latvijas Avīze", ne "Neatkarīgā", ne "Diena". Mēs, protams, esam pateicīgi šiem lasītājiem.

*Turpinājums 2. lpp.*

# LAIKRAKSTAM "DDD" – 10 GADI!

Ir tāda gudrība "Dodiet zaglim virvi, viņš pats pakārsies". Mūsu, laikraksta "DDD" veidotāju un lasītāju, kopīgais uzdevums ir šo virvi iedot mūsu tautas ienaidniekiem – okupantiem un viņu aizstāvjiem. Šie 10 gadi ir pierādījuši, ka mūsu nelabvēļiem ātrāk vai vēlāk paslīd kāja, kad tie saskaras ar laikrakstu "DDD", un daudziem šī paslīdēšana jau ir kļuvusi liktenīga. Citi savu tiesas stundu vēl gaida.

Piedāvājam nelielu, hronoloģisku ieskatu dažos "DDD" darbības notikumos 10 gadu garumā. Protams, atspoguļoti ir tikai neliela daļa no tiem.

**2002.gada 9.maijā** piecas "DDD" žurnālistes ieradās Saeimas plenārsēžu zālē aizsardžu tērpos un katram deputātam rokās iedeva LNF priekšsēdētāja Aivara Gardas parakstīto aicinājumu nepieņemt toreizējās prezidentes Vairas Vīķes-Freibergas ierosinātos grozījumus Vēlēšanu likumā par valodas normas atcelšanu, kas paredzēja, ka Saeimas deputātu kandidātiem turpmāk nebūs jāzina latviešu valoda augstākajā līmenī. Saeimas deputāti pārbijās gluži kā no valsts apvērsuma un kolektīvi aizskrēja pasūdzēties Preses dienestam, lai "DDD" žurnālistiem nedod akreditāciju Saeimā, jo viņi, lūk, traucējot pieņemt vajadzīgos likumus... Nekas dižs no šīs sūdzēšanās nesanāca, jo nebija likumīga pamata neizsniegt akreditācijas.

**2002.gada jūnijā** mūsu modrā Drošības policijas acs bija pamanījusi, ka nav aiznesti tā saucamie obligātie eksemplāri uz Latvijas Nacionālās bibliotēkas arhīvu. Acīmredzot sapratusi avīzes "DDD" pamatīgumu, Drošības policija uzrakstīja prasību Pašvaldības policijai izskatīt jautājumu, kāpēc Latvijas Nacionālajā bibliotēkā nav laikraksta "DDD", kā to paredz Obligāto eksemplāru likums. Smagā lieta nonāca pat līdz tiesai, un laikraksta galvenajai redaktorei Līgai Muzikantei tika piespriests vienu latu liels naudas sods. Par to sirsnīgs paldies Drošības policijai, jo kopš tā brīža Latvijas Nacionālā bibliotēka regulāri saņem laikrakstu "DDD" un katrs numurs tiek noglabāts arhīvā arī nākamajām paaudzēm. Sveicam arī Drošības policijas kolektīvu kā regulāru "DDD" lasītāju mūsu apaļajā jubilejā!

**2002.gada13.novembrī** Drošības policija tomēr apmaldījās savā orientācijā un ierosināja stulbu kriminālietu pret Aivaru Gardu, pamatojoties uz toreizējā Latvijas Radio ģenerāldirektora Dzintra Kolāta ne mazāk stulbo sūdzību par apgāda "Vieda" izdoto grāmatu "Homoseksuālisms – cilvēces negods un posts". Bēdīgi slavenais integrācijas ministrs Nils Muižnieks, kuram jau izsenis ir noteikta rakstura problēmas un dīvainības, atklāti pauda ļaunas gaidas ieraudzīt Aivara Gardas notiesāšanu. Tomēr orientācijā nomaldījušies pārsteidzās – prokuratūra izbeidza šo absurdo krimināllietu noziedzīga sastāva trūkuma dēļ.

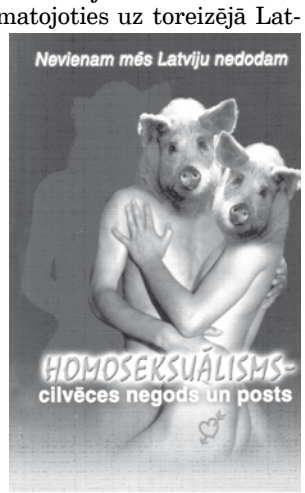


**2002.gada 29.novembrī** Latgales priekšpilsētas tiesa notiesāja okupantu Vasīliju Hiļko par Aivaram Gardam izteiktajiem draudiem par pasūtītu slepkavību. Kopš tā laika par Hiļko nekas nav zināms.

**2003.gada 12.martā** "DDD" žurnālisti netika ielaisti Valsts valodas centra (VVC) telpās, lai pasniegtu godarakstu "Par drosmi un varonību valsts uzdevumu pildīšanā" valodas inspektorēm Rūtai Icakai un Ainai Briedei, kuras bija smagi cietušas no okupantu uzbrukuma. Izrādījās, Tieslietu ministrija bija izdarījusi spiedienu uz Valsts valodas centru un aizliegusi kontaktēties ar "DDD". VVC vadītājs Agris Timuška oficiālā vēstulē atbildēja: "Atbilstoši labai praksei un Tieslietu ministrijas norādījumiem valsts iestādēs nav pieļaujams rīkot pret valsts politiku vērstus pasākumus." Komentāri lieki... Tomēr "DDD" novērsa šo nejēdzību un veda pie prāta toreizējo tieslietu ministru Aivaru Aksenoku. 23.maijā Valsts valodas centra telpās svinīgi tika apbalvotas abas drosmīgās valodas inspektores. A.Aksenoks, iedvesmots no "DDD" rīcības, pat ierosināja izdarīt grozījumus valsts budžetā un atrast līdzekļus, lai apdrošinātu VVC darbiniekus pret iespējamiem nelaimes gadījumiem. Tā, lūk, ieguvējs no "DDD" pasākuma, kas vērsts pret valsts politiku, bija arī ne visai drosmīgais Agris Timuška.

***Rūta Icaka***

*Turpinājums 5. lpp.*

# LASĪTĀJU KVALITĀTE VAIRO "DDD" SPĒKU

*Turpinājums no 1. lpp.*

***Aivars Garda:*** Kaut arī mūsu avīzi izlasa tikai daži tūkstoši, salīdzinot ar tiem varbūt desmitiem tūkstošu, kas izlasa "Latvijas Avīzi", svarīgākais ir lasītāju apziņas līmenis. Bez kādas vēlēšanās pieglaimoties mūsu lasītājiem uzskatu, ka mūsu lasītāju kvalitāte ļauj mums būt par spēcīgāko avīzi Latvijā. Es to varu apgalvot. Kaut arī kopā ar lasītājiem esam tikai daži tūkstoši – tas ir varens spēks!

## LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJAS IDEJA IR DZĪVA!

***DDD:*** *Neviena cita avīze neraksta par to, ko laikraksts "DDD".*

***Aivars Garda:*** Savā avīzē mēs rakstām par tēmām, kas nav vienkāršas; reizēm runājam pat par pārpasaulīgiem jautājumiem, t.i., par tādiem jautājumiem, kuru izpratnei ir vajadzīga pārpasaulīga apziņa. Cepuri nost mūsu lasītāju priekšā, ka viņi to visu saprot! Varbūt ne visi izprot visu, varbūt viens vairāk saprot, ko mēs sakām, otrs mazāk, bet kopumā mūsu lasītāji ir spēcīgi sagatavoti.

Ja atskatāmies, ko tad esam tādu paveikuši, jāsecina, ka visus šos desmit gadus neatlaidīgi esam uzturējuši dzīvu Latvijas dekolonizācijas ideju, un pastāvam uz to arī tagad. Nesen notikušais valodas referendums parādīja pat aklajiem mūsu valsts vadītājiem, ka integrēt šos okupantus nav iespējams, un vienīgais pareizais risinājums ir viņu izraidīšana. Vislabāk, protams, būtu, ja dekolonizācija notiktu labprātīgi, sarunājot ar Krieviju vai kādu citu valsti, kura uzņemtu pie sevis krievvalodīgos kolonistus. Taču, ja tāds scenārijs nav iespējams, likumīgi piespiedu kārtā – pieņemot likumu – viņi ir jāizraida no Latvijas, apmērām tādā pašā veidā, kā no dzīvokļa izliek tos, kuri nav samaksājuši par īri, par ūdeni, par siltumu. Par to mēs iestājamies stingri!

Referendums par krievu valodu kā otro valsts valodu pierādīja, ka krievvalodīgie mūs ienīst. Viņi – okupanti, kuriem esam iedevuši pilsonību, – mūs nicina! Bet Sarmīte Ēlerte vēl aicina šos jau vienreiz "integrētos" vēlreiz integrēt! Domāju, ka mūsu pie varas esošo valsts vadītāju stulbums, nelietība un tumsonība ir ļoti liela. Redzama līdzība ar Džeka Londona īsajā stāstā "Namboks, melis", ko esam publicējuši arī šajā laikraksta numurā, aprakstīto situāciju.

***DDD:*** *Kāpēc izvēlējāties publicēt tieši šo stāstu?*

***A.G.:*** "Namboks, melis" ļoti spilgtā analoģijā attēlo mūsu valsts varu, kas Džeka Londona stāstā iemiesota tās cilts vadītāja, vecajo un arī salas iedzīvotāju personās. Namboks bija šīs salas iedzīvotājs, kuru laivā aizpūta jūrā. Trīs gadus viņš bija pazudis, bet atgriezās, lai pastāstītu sava ciema ļaudīm par dzīvi kontinentā. Salas iedzīvotāji nav redzējuši dzīvi kontinentā, viņi nepazīst civilizācijas sasniegumus.

Domāju, lasītāji sapratīs, kādēļ mūs kādreiz uzskata par Nambokiem, meļiem. Uzreiz gan pateikšu, ka labāk esmu Namboks, melis nekā stulbais cilts virsaitis *(smejas)*.

Manuprāt, stāsts ļoti precīzi raksturo mūsu attiecības, tas ir, "DDD" un Latvijas Nacionālās frontes attiecības ar valsts varu – gan politisko, gan ekonomisko, gan tā saucamo intelektuālo, pie kuriem pieskaitāmi zinātnieki, filozofi u.c. Jautājums par dekolonizāciju nav pārpasaulīgs jautājums – tas ir elementārs un viegli izprotams. Lai saprastu, ka ienaidnieks jāpadzen, ka noziegums nerada tiesības, nav jābūt ģēnijam. Lai to izprastu, nav vajadzīga īpaša iekšēja sirds gudrība. Vajadzīga tikai elementāra izpratnes spēja un, protams, drosme, bezbailība pastāvēt par šo ideju. Tādēļ, kad cīnāmies par dekolonizāciju, esam ļoti stingri pret tiem, kuri to neatzīst. Viņi mums neiestāstīs, ka nesaprot, kādēļ jāpadzen okupanti.

> **"Domāju, lasītāji sapratīs, kādēļ mūs kādreiz uzskata par Nambokiem, meļiem. Uzreiz gan pateikšu, ka labāk esmu Namboks, melis nekā stulbais cilts virsaitis."**

***DDD:*** *Visticamāk, ka viņi gluži vienkārši ir negodīgi...*

***A.G.:*** Viņi gluži vienkārši ir nelieši. Un tiem, kuri saprot, jāizdara milzīgs spiediens. Tieši to arī mēs, avīzes veidotāji un lasītāji, nemitīgi darām. Pateicoties šim spiedienam, kas ir acīm neredzams, bet reāli sajūtams psihiskās enerģijas spēks, dažreiz arī politiķi sāk runāt ar vārdiem, kurus esam teikuši visus šos desmit gadus. Protams, neviens neatzīst, ka mums piekrīt. Viņi cenšas mūs ignorēt, gluži kā Džeka Londona stāstā salas iedzīvotāji nevēlējās Namboku. Bet mēs par to neskumstam.

## CĪŅA PRET APZIŅAS DEĢENERĒŠANOS

***DDD:*** *Dekolonizācijas nepieciešamība nav vienīgais jautājums, kuru risina laikraksts "DDD".*

***Aivars Garda:*** Mēs cīnāmies pret apziņas deģenerēšanos, ko izraisa, piemēram, mēģinājumi homoseksuālismu atzīt par normālu parādību. Esam rīkojuši pat konkursu, un, pateicoties mūsu stingrajai nostājai, tikuši pieņemti arī valsts likumi par ģimenes vērtībām. Neskatoties uz to, ka mūsu zemē dzīvo pats *pederastu karognesējs*, kuru jūs labi pazīstat pēc radio un TV pārraidēm, tomēr pederasti tika nomētāti ar mēsliem, jo jebkuram normālam cilvēkam viņi ir pretīgi. Un šo pretīgumu pret nenormālo homoseksuālisma parādību un propagandu mēs uzturam. Mums pašiem ir pretīgi par to runāt, bet esam spiesti to darīt. Zemnieks mūs ļoti labi sapratīs – mēslus vest no kūts arī nav patīkami, jo, tiklīdz tos ar dakšu aizskar, tie sāk smirdēt. Tomēr kūts ir jāiztīra un mēsli jāizved laukā.

Sabiedriskā doma mūsu valstī homoseksuālismu par normālu parādību neatzīst, to pieņem tikai daži deģenerāti un izglītoti muļķi. Atcerieties, ka vienā mūsu avīzes numurā skaidroju, ka Dzīvās Ētikas Mācības izpratnē izglītots muļķis ir tāds cilvēks, kurš ir saņēmis laicīgu vai arī baznīcas izglītību, bet nav izglītojies atbilstoši laika garam. Es toreiz minēju, ka Džordano Bruno laikā izglītoti muļķi skaitījās visi tie viņa laikabiedri – akadēmiķi, profesori, zinātnieki, pāvesti, kardināli, kuri nepieņēma to, ka Zeme ir apaļa un griežas ap Sauli. Tagad Dzīvā Ētika sniedz daudz plašākas zināšanas nekā Džordano Bruno. Tagad visi zina, ka Zeme ir apaļa, bet izglītoti muļķi ir tie, kuri nezina Dzīvās Ētikas Mācībā sniegtos pamatprincipus. Ja mūs kāds lamā, tad varat droši teikt: "Tu esi izglītots muļķis – to tev lūdz nodot Garda." Variet droši tā teikt.

## IZGLĪTOTA SIRDS SAPROT PĀRPASAULĪGO

***Aivars Garda:*** Mūsu cienījamie lasītāji noteikti ir ievērojuši, ka mēs laikrakstā "DDD" runājam arī par pārpasaulīgajām vērtībām. Ko mēs ar to saprotam? Pārpasaulīgais nozīmē – saredzēt ar gara acīm to, ko parasts cilvēks, kurš varbūt pat ir doktors un akadēmiķis, bet nav izglītojis savu sirdi, nespēj saprast. Piemēram, Džordano Bruno laikā pārpasaulīgas zināšanas bija izpratne, ka Zeme ir apaļa un griežas ap Sauli, nevis otrādi. Oficiālā zinātne toreiz pieturējās pie pilnīgi cita viedokļa.

Pārpasaulīgas lietas ar parastu apziņu nav saprotamas – cilvēkam ir vajadzīga sirds izglītība. Dzīvā Ētika sniedz šīs pārpasaulīgās zināšanas ļoti vienkāršā valodā, tomēr Dzīvo Ētiku saprot retais.

***DDD:*** *Kāpēc?*

***A.G.:*** Tāpēc, ka iepriekšējās dzīvēs šāds cilvēks, kurš nesaprot, ir gājis maldu ceļus, nav attīstījis sevī taisnīguma izjūtu un pašaizliedzības jūtas. Nav ticis apgūts sirds cildenums, varonīgums, bezbailīgums. Tieši šīs īpašības izglīto sirdi, lai tā spētu uztvert pārpasaulīgās lietas kā pašas par sevi saprotamas. Izglītota sirds saprot mūs, kad stāstām to, kas teikts Dzīvās Ētikas Mācībā: ka uz Zemes Himalaju kalnos eksistē Svēta Vieta, kurā mīt mūsu Zemes evolūcijas Vadītāji – tik Augstas Būtnes, ka mēs pat iedomāties nevaram. Šīs cilvēciskās Būtnes – ļoti, ļoti augsti attīstītie cilvēki – vada mūsu Zemes evolūciju. Šo Vietu sauc par Šambalu. Dzīvās Ētikas Mācības Autors ir Šambalas Valdonis – tātad šo Mācību devis pats Augstākais. Dzīvajā Ētikā ir daudz vairāk zināšanu nekā Vecajā un Jaunajā Derībā. Nav taisnība tiem, kas stāsta, ka Bībelē, Evaņģēlijā pateikts viss. Šis pats Augstais Gars, Šamabalas Valdonis, Evaņģēlijā, Mozus un Zālamana Mācībā ir devis tikai to, ko tajā brīdī cilvēki bija spējīgi saprast.

Lasot Džeka Londona stāstu "Namboks, melis", jūs sapratīsit, par ko es runāju. Ja pie tādiem saliniekiem atnāktu Pravietis un sāktu stāstīt viņiem to, ko zina, salinieki neko nesaprastu. Kopš Kristus atnākšanas esam nodzīvojuši jau 2000 gadu, un tagad mums ir Dzīvās Ētikas Mācība, kas ir zināšanu okeāns. Dzīvās Ētikas Mācība nav paredzēta kādai vienai tautai, bet gan visām pasaules tautām, ikvienam cilvēkam, jo tā nav jauna reliģija, bet gan ir nākotnes zināšanas – filozofijas, zinātnes un reliģijas sintēze –, kuras cilvēcei sniedz Augstākais Gars. Tātad tā ir Augstākā zinātne. Ja kāds teiks: *jā, bet mūsu zinātnieki nav to pierādījuši,* – varu atbildēt: *slikti, ka nav pierādījuši*. Tātad – uz priekšu! Jāsaprot, ka vēl pierādīs.

***DDD:*** *Kā gan cilvēkam, kurš pats savām acīm nav redzējis un skolā nav mācījies par pārpasaulīgiem jautājumiem, kas ietverti Dzīvajā Ētikā, tiem noticēt?*

*Turpinājums 6. lpp.*

# LATVIEŠI LATVIJĀ JŪTAS KĀ MINORITĀTE

Saruna ar Valsts valodas centra Kontroles nodaļas vadītāju **Antonu Kursīti**

## KRIEVVALODĪGIE STĀV VIENOTĀ FRONTĒ

***DDD:*** *Pirms trim mēnešiem notika skandalozs, antikosntitucionāls referendums par krievu kā otru valsts valodu. Vai šis notikums ir kaut ko mainījis Valsts valodas centra dzīvē?*

***Antons Kursītis:*** Jā, daudz kas ir mainījies. Salīdzinoši nesen, 2006. gadā, visa gada laikā saņēmām 414 sūdzības un tika uzlikti 553 administratīvi sodi par valsts valodas likuma pārkāpumiem. Šī gada pirmajā ceturksnī jau saņemta 321 sūdzība un 301 pārkāpējs administratīvi sodīts. Redzams, ka šī spriedze starp latviski un krieviski runājošiem pieaug, it sevišķi Rīgā un Rīgas reģionā. Latgalē to nejūt, tur ir pretējais variants, bet Rīgā to ļoti var just.

***DDD:*** *Pretējais variants tāpēc, ka krievvalodīgo tur ir vairāk?*

***A.K.:*** Ne vien vienkārši vairāk, bet absolūtais vairākums! Piemēram, Daugavpilī krieviski runājošie ir majoritāte – ap 80 procentiem. Man liekas, ka arī Rīga ir vienīgā valsts galvaspilsēta Eiropā, kur vairākums ir tā saucamā "minoritāte". Rīgā krievvalodīgo ir ap 60 procentiem. Šī ir liela problēma, bet daudzi to negrib saprast vai arī nespēj saprast.

Mēdz salīdzināt Latviju ar Lietuvu, taču tas ir pavisam aplami, jo Lietuvā, piemēram, krievu ir tikai aptuveni 8 procenti, vēl tur ir kādi 12 procenti poļu, kuru valodas savā starpā konkurē. Bet šeit visi – baltkrievi, krievi, ukraiņi, ebreji gandrīz visi ir krieviski runājošie. Viņi gandrīz visi atrodas vienotā dzimtās valodas frontē, un tāpēc arī izveidojas šī krievu valodas pašpietiekamība. Diemžēl vēsturiski šo divvalodību katra puse saprot citādāk. Krieviski runājošie, it īpaši Daugavpilī, saprot to tā, ka man, latvietim, ir jāzina divas valodas, bet viņam jāzina viena jeb sava dzimtā valoda – tā, viņuprāt, ir divvalodība.

Ļoti daudzi latvieši nemaz neapzinās, ko reāli nozīmētu divvalodība Latvijas situācijā. Domājat, ka būtu tāpat kā padomju laikos? Nekādā gadījumā – būtu nesalīdzināmi sliktāk! Padomju laikā krievu valoda nebija oficiāla valsts valoda Latvijas teritorijā, un praktiski laukos un mazpilsētās dominēja latviešu valoda. Bet, ja tagad Satversmē oficiāli būtu ierakstīts, ka krievu valoda ir otra valsts valoda – tā nekādā gadījumā nebūtu otrā – tā kļūtu par pirmo, un pilnīgi visa lietvedība, visi uzraksti, pilnīgi viss, tai skaitā arī jūsu avīzes lietvedībai obligāti būtu jābūt arī krievu valodā, turklāt itin visā Latvijas teritorijā. Ja ir kaut kādas izmaiņas likumā, tās var attiecināt arī uz kaut kādu valsts teritorijas daļu, bet tas, kas ierakstīts Satversmē, tas vienādi attiecas uz visu Latvijas teritoriju neatkarīgi no tā, vai tie ir Talsi, Daugavpils utt.

## PRASA TIK, CIK DOD...

***DDD:*** *Kā jūs vērtējat to, ka latvietim, lai iegūtu darbu Latvijā, tiek prasīta krievu valodas prasme?*

***Antons Kursītis:*** Ja lasām darba sludinājumus un arī reālajā dzīvē, tik tiešām praktiski gandrīz visos amatos, izņemot latviskos novadus, pieprasa krievu valodas prasmi – galvenokārt, lai apkalpotu vietējos krieviski runājošos. Ļoti daudzi politiķi, kamēr paši to neizjūt uz savu bērnu ādas, negrib to saprast, cik tas ir nepareizi. Vairāk nekā 60 procenti latviešu jauniešu pēdējo 20 gadu laikā nav mācījušies krievu valodu. Īsāk sakot, tie jaunieši, kuri beiguši skolas ar latviešu mācību valodu, vairumā nav mācījušies krievu valodu, arī mani bērni. Nesaku, ka viņi neprot krievu valodu, jo, mācoties Rīgā un esot minoritātei, praktiski nav iespējams dzīvot un strādāt, ja nezina krievu valodu... Bet diemžēl ir iespējams dzīvot un strādāt, ja neprot latviešu valodu.

***DDD:*** *Jā, tas ir pilnīgs absurds!*

***A.K.***: Un absurds ir tāds, ka krievu daudz vairāk nekā Latvijā dzīvo Vācijā un Francijā, bet viņi tur pat neiedomājas, pat neiepīkstas par to, ka valsts valoda varētu būt krievu valoda – vienalga, Vācijā, Francijā vai Izraēlā. Tur gluži vienkārši nekādā gadījumā kaut ko tādu nepieļautu, pat sākuma stadijā to noslāpētu. Kāpēc, pieņemsim, Latvijā dzīvojošajiem krieviem valodu izvēles ziņā būtu jābūt tādām pašām tiesībām kā Krievijā?

Jāsaprot, ka reālajā dzīvē jau ir tā, ka prasa tik, cik dod, cik piekāpjas. Tāpēc uzsveru, ka salīdzinājums ar Lietuvu ir absurds, tur etniskais sastāvs ir pavisam cits. Latvijā ir daudz vairāk pārkrievoto nekrievu – gan absolūtā izteiksmē, gan procentuāli. Etnisko krievu, manuprāt, nav vairāk kā 25 procenti. Cik atceros, visvairāk pārkrievoto valodas ziņā ir tieši ebreji. Absolūtā vairākumā Latvijā dzīvojošajiem ebrejiem dzimtā valoda ir krievu, nevis latviešu, jo tā bija izdevīgāk, un, iespējams, arī pašlaik tā ir izdevīgāk...

Liela problēma ir tā, ka daudzi negrib saskatīt, ka absolūtais vairākums krieviski runājošo dzīvo lielajās pilsētās, bet laukos un mazpilsētās viņu ir ļoti maz. Vairāk nekā puse Latvijas iedzīvotāju dzīvo 7 lielākajās pilsētās, un vidēji 60 procenti šajās lielākajās pilsētās ir krieviski runājošie. Absolūtais vairākums krieviski runājošo strādā privātuzņēmumos...

***DDD:*** ***...*** *un tāpēc privātajos uzņēmumos nereti valda ļoti izteikta krieviska vide.*

***A.K.:*** Tieši tā. Kāpēc šāda situācija izveidojās tieši pēc 2000.gada? Valodas likums jau ir spēkā 20 gadus. Es arī Valsts valodas centrā strādāju jau gandrīz 20 gadus – esmu kā tāda vēsture *(smejas)*. Sākumā, kopš 1992. gada valsts valodas prasības bija tādas, ka latviešu valoda jāzina visiem, kuri saskaras ar klientiem vai kārto valsts noteikto lietvedību, neatkarīgi no īpašuma formas, vai darbinieks strādā privātajā vai valsts uzņēmumā.

Tagad Latvijā privātuzņēmumos kopumā strādā ap 70 procentiem no strādājošo kopskaita, valsts un pašvaldību uzņēmumos – tikai 30 procenti. Tas arī ir loģiski, jo privatizācija gandrīz jau beigusies – to, ko varēja, to visu noprivatizēja, izņemot vēl dažus lielos uzņēmumus.

## VALSTS VARA NEAIZSARGĀ VALSTI

***DDD:*** *Jūs sacījāt, ka nelabvēlīgā situācija valsts valodas ziņā attīstījās visvairāk tieši pēc 2000.gada. Kāpēc?*

***Antons Kursītis:*** EDSO spiediena rezultātā, pateicoties arī Vairai Vīķei-Freibergai, tika izveidots un pieņemts jauns Valsts valodas likums, kurā visu sadalīja divās daļās – tiem, kas strādā privātuzņēmumos absolūtā vairumā gadījumu valodas zināšanas prasības varēja noteikt pats darba devējs vai pati pašnodarbinātā persona. Ja atceraties Van der Stūla slaveno frāzi: "Ja jūs neapkalpo vienā aptiekā valsts valodā, tad ejiet uz otru aptieku!" Diemžēl tās otrās aptiekas vai tās otrās frizieres var arī nebūt... Pārdevējām nepieciešamo valsts valodas prasmes līmeni noteica tikai 2007. gadā, frizieriem – tikai 2011.gadā, kad Vaira Vīķe-Freiberga vairs nebija prezidente.

Šeit mēs paši ar savu mazdūšību un neizlēmību esam radījuši šos apstākļus milzīgai problēmai, un pēc tam ne visai sekmīgi cīnāmies ar to.

***DDD:*** *Ne visai sekmīgi? Nesekmīgi!*

***A.K.:*** Jā, un tā otrā puse izmanto, jo ir vairākumā. Un kāpēc gan neizmantot, ja var. Tāpat referendumā – kāpēc viņiem nebalsot par savu dzimto valodu?! Kāpēc, ja tā padomā?

***DDD:*** *Ja jau reiz pieļaujam viņu palikšanu mūsu valstī pēc okupācijas, tad – saprotams... Kā jūs vērtējat drošības dienesta attieksmi, kas pieļāva, ka tāds referendums notiek, ka vispār tiek vākti paraksti šādam antikonstitucionālam pasākumam?*

***A.K.:*** Diemžēl mūsu rīcībā esošā informācija, protams, ir ierobežota. Ļoti iespējams, netiek darīts pietiekami daudz arī tagad, lai novērstu nākamo referendumu...

***DDD:*** *Par pilsonību nepilsoņiem?*

***A.K.:*** Jā. Un atkal it kā nekas netiek darīts! Šī situācija diemžēl atgādina 1917.gadu Krievijā, kad esošā vara gandrīz neko nedarīja, lai aizsargātu valsti... It kā būtu jāmācās no citu kļūdām, bet izskatās, ka nemācās. Domā par sevi, par savu materiālo stāvokli visos līmeņos un iedomājas, ka tas viņus neskar, bet diemžēl skar – neatkarīgi no rezultāta. Tāpat kā tas referendums – varam pievērt acis, bet diemžēl šis rūgtums paliek abām pusēm. Tāpēc ir jādara viss iespējamais, lai nepieļautu kaut ko tādu, nevis pēc tam jāplāta rokas – redziet, kā... Nu, nav tik stulbas, bezspēcīgas demokrātijas nevienā citā valstī – ne Lietuvā, ne Igaunijā, ne Polijā, nekur citur. Tā jau nav tautas vara, tā ir tautas vēlēto pārstāvju un izpildvaras bezspēcība!

***DDD:*** *Klausoties jūsos, liekas, ka šie 20 it kā neatkarības gadi bijuši vērsti uz to, lai barotu šos palikušos PSRS laikā ieklīdušos...*

***A.K.:*** Viņi nav vēsturiskā minoritāte!

***DDD:*** *Viņi ir iepludināti okupācijas laikā pretēji latviešu tautas gribai.*

***A.K.:*** Jā, un man ļoti nepatīk, ja saka: "Krievu kopiena un latviešu kopiena." Šausmas! Kurš normāls vēsturnieks vai valstsvīrs, kaut ko tādu dzirdot, varētu neprotestēt?!

Iedomāsimies situāciju Krievijā – krievu kopiena un latviešu kopiena – dodiet abām līdzīgas tiesības! Bet kāpēc tikai Latvijā vajag līdzīgas tiesības krievu valodai? Arī Tiesībsargs – neesmu dzirdējis, ka viņi aizsargātu čigānu, lietuviešu vai igauņu valodā runājošos. Nav bijis tāds gadījums. Viņi aizsargā, diemžēl nezin kāpēc, tikai krievu valodā runājošos, it kā viņi būtu vienlīdzīgāki par citiem. Tas jau atgādina Orvela darbus.

Vēlreiz gribu uzsvērt, ka viss šis absurds notiek tikai tāpēc, ka pakļaujamies. Formāli okupācija it kā izbeidzās diezgan ātri, jo pamatiedzīvotāji neatzina šo okupāciju – ne vārdos, ne likumos; bet reāli, ja atļauj sevi okupēt, atļauj sevi pazemot, atļauj ņirgāties par sevi, tad šī okupācija var turpināties mūžīgi. Formāli valsts ir neatkarīga, bet diemžēl latvieši jūtas kā minoritāte – ne tāpēc, ka ir minoritāte, bet tāpēc, ka jūtas kā minoritāte. Runā krievu valodā, uzreiz atbild krievu valodā, arī jau angļu valodā.

Piemēram, izmaiņas Darba likumā – kāpēc lai nepieņemtu, ja gandrīz divas trešdaļas varētu atbalstīt, bet attieksme ir šāda: nē, es esmu opozīcijā, tāpēc nebalsošu... Tipiskais latviešu variants – es atspēlēšos savējiem. Diemžēl nedomā nemaz par valsti, tikai par savu kabatas partiju, kura patiešām bieži vien pārstāv ļoti mazu iedzīvotāju skaitu.

Tāpēc viss ir atkarīgs no mums pašiem – no pilsoņiem, no iedzīvotājiem, no tautas!

*Turpinājums sekos*

*Intervēja*
*Līga Muzikante*

**"Formāli valsts ir neatkarīga, bet diemžēl latvieši jūtas kā minoritāte – ne tāpēc, ka ir minoritāte, bet tāpēc, ka jūtas kā minoritāte."**

**"Šeit mēs paši ar savu mazdūšību un neizlēmību esam radījuši šos apstākļus milzīgai problēmai, un pēc tam ne visai sekmīgi cīnāmies ar to."**

## AICINĀJUMS UZ TIESAS SĒDI

# Uzmanību!

Saskaņā ar Ministru kabineta rīkojumu darba diena no 30.aprīļa pārcelta uz 28.aprīli. Vēršam mūsu lasītāju uzmanību, ka līdz ar šīm izmaiņām darba dienu kalendārā iepriekš 30.aprīlī nozīmētā tiesas sēde, kurā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesneses **Ināras Janēvičas** vadībā turpinās izskatīt krimināllietu, kurā pie kriminālatbildības tiek saukts bijušais izdevniecības nama "PETIT" prezidenta **Šeiņina** padomnieks un avīzes "ČAS" žurnālists **Anatolijs Kameņevs** par neslavas celšanu Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētājam **Aivaram Gardam**, pārcelta uz **28.aprīli plkst.10.00.**

**Tātad, lietas izskatīšana notiks 28.aprīlī plkst. 10.00 Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas (Rīgā, Lomonosova ielā 10) 155.zālē.**

**Šī kriminālapsūdzība ir labs piemērs, kā neļaut okupantiem apvainot latviešus.**
Aicinām lasītājus atnākt uz šo tiesas sēdi!

# NAMBOKS, MELIS

**Džeks Londons**

– Baidara, vai ne? Rau! Baidara gan, un tajā viens cilvēks, kas ar airi iras nemākulīgi.

Aiz vārguma un satraukuma drebēdama, vecā Baskvahvana paslējās uz ceļiem un paraudzījās jūras klaidā.

– Namboks ar airi allaž apgājās nemākulīgi, – viņa, atmiņās kavēdamās, sapņaini murmināja un, ar roku aizēnodama acis pret sauli, vērās pār sudrabā virmojošajiem ūdeņiem. – Namboks allaž bija nemākulīgs. Es atminos...

Bet sievietes un bērni sāka skaļi smieties, un smieklos skanēja labvēlīga zobgalība; vecās sievas balss kļuva klusāka un klusāka, līdz pēdīgi lūpas kustējās bez skaņas.

Kugahs pacēla sirmo galvu no grebjamā kaula un sekoja viņas skatienam. Baidara turēja kursu uz krastu, kaut gan reizēm stipri novirzījās uz vienu vai otru pusi. Iekšā sēdētājs īrās vairāk ar spēku nekā ar veiklību, tāpēc krastam tuvojās līkloču līnijā, it kā izvēlēdamies lielākās pretestības ceļu. Kugaha galva atkal noslīga pār darbu – uz valzirga ilkņa, ko turēja starp ceļiem, viņš iegreba zivs muguras spuru – tādas zivs, kāda nekad nav peldējusi pa jūru.

– Droši vien tas cilvēks ir no kaimiņu ciemata, – viņš pēdīgi ieminējās, – viņš brauc pie manis mācīties izgriezt kaulā rakstus. Tas ir ļoti nemākulīgs cilvēks. Viņš nekad neiemācīsies.

– Tas ir Namboks, – vecā Baskvahvana atkārtoja. – Vai gan es nepazīšu savu dēlu? – viņa spalgā balsī noprasīja. – Es saku un teikšu vēl: tas ir Namboks.

– Tā tu esi teikusi jau daudzas vasaras, – kāda no sievietēm laipni pārmeta. – Tikko ledus izgājis no jūras, tu jau sēdi un vēro augām dienām un, tikko ieraugi kādu laivu, tā saki: "Tas ir Namboks." Namboks ir miris, ak, Baskvahvana, un mirušie neatgriežas. Nav iespējams, ka mirušie atgrieztos.

– Namboks! – sirmgalve iebrēcās tik skaļi un skanīgi, ka visi ciematnieki satrūkušies paskatījās uz viņu.

Ar mokām Baskvahvana pietraucās kājās un steberēja pa smiltīm lejup. Viņa gandrīz paklupa pār bērneli, kas gulēja saulītē, un māte steidza mierināt raudošo mazuli, nikni lamādamās sirmgalvei pakaļ, taču tā nemaz neklausījās. Bērni, aizsteigdamies tai priekšā, drāzās lejup uz liedagu, un, kad cilvēks baidarā piebrauca tuvāk, gandrīz apgāzdams laivu ar kādu neveiklu aira vēzienu, bērniem sekoja arī sievietes. Kugahs nolika valzirga ilkni sānis un, smagi atspiezdamies uz spieķa, arī soļoja lejup, bet viņam pakaļ pa divi un pa trīs gausi slāja vīrieši.

Baidara sagriezās ar sānu pret krastu, un atplūstošās bangas ik brīdi draudēja to piegāzt ar ūdeni, taču viens no kailajiem puišeļiem ieskrēja ūdenī un izvilka laivas priekšgalu augstu krasta smiltīs. Cilvēks piecēlās kājās un, it kā ko meklēdams, pārlaida skatienu rindā stāvošajiem ciematniekiem. Netīrs, pagalam nonēsāts svītrains svīteris vaļīgi karājās ap viņa platajiem pleciem, ap kaklu kā jūrniekam bija apsiets sarkans katūna lakatiņš. Ietērpu papildināja zvejnieka berete uz īsi apcirptās galvas, dungriņi un smagi nemītas ādas zābaki.

Taču tik un tā viņš šķita apbrīnojama parādība šiem vienkāršajiem zvejniekiem no lielās Jukonas Deltas, jo tie, visu mūžu raudzīdamies Beringa jūrā, šai laikā bija redzējuši tikai divus baltos cilvēkus – tautas skaitītāju un nomaldījušos jezuītu priesteri. Viņi bija nabadzīgi ļautiņi, jo viņiem nebija ne zelta zemes dzīlēs, ne vērtīgu zvērādu pārdošanai, tāpēc baltie šeit nerādīja ne acu. Bez tam arī Jukona gadu tūkstošiem ilgi bija skalojusi jūrā sanešus no Aļaskas pussalas, līdz pēdīgi kuģi jau uzskrēja sēklī, kad zeme pie apvāršņa vēl nemaz nebija redzama. Tālab no purvainās piekrastes, ko saposmoja gari līči un apjoza neskaitāmu dūņainu salu arhipelāgi, balto cilvēku kuģi vairījās, un zvejnieku ciltis pat nezināja, ka tādi vispār ir pasaulē.

Kugahs, Ilkņu Grebējs, pēkšņi sāka steigšus kāpties atpakaļ, aizmetināja kāju pats aiz sava spieķa un novēlās zemē.

– Namboks! – viņš izsaucās, visiem spēkiem ķepurodamies, lai tiktu kājās. – Namboks, kuru vējš aizdzina jūrā, ir atgriezies!

Vīri un sievietes satrūkušies virzījās atpakaļ, bet bērneļi laidās mukt, izšmaukdami pieaugušajiem starp kājām. Vienīgi Opikvons turējās dūšīgi, kā jau pienākas ciemata vecākajam. Viņš paspēra soli uz priekšu un ilgi un vērīgi aplūkoja atbraucēju.

– Tas ir Namboks, – viņš pēdīgi paziņoja, un, no viņa balss noskaņas sapratušas, ka šaubu vairs nevar būt, sievietes šausmās iegaudojās un paskrējās vēl tālāk atpakaļ.

Svešinieka lūpas neapņēmīgi kustējās un brūnais kakls raustījās neizteiktu vārdu gūzmā.

– La, la, tas ir Namboks, – ķērca Baskvahvana, cieši raudzīdamās tam sejā. – Es arvien esmu teikusi, ka Namboks atgriezīsies.

– Jā, Namboks ir atgriezies. – Šoreiz ierunājās Namboks pats, pārlicis kāju pār baidaras bortu un stāvēdams ar vienu kāju krastā, ar otru laivā. Atkal rīkle tam raustījās un cilājās, tvarstot pēc aizmirstajiem vārdiem. Un, kad pēdīgi vārdi bija atradušies, tie skanēja svešatnīgi, bet indiāņu rīkles skaņas pavadīja lūpu spurkšķieni.

– Esiet sveicināti, ak, brāļi, – viņš teica, – brāļi no tiem senajiem laikiem, kad krasta vējš vēl nebija aizdzinis mani jūrā.

Viņš izkāpa smiltīs ar abām kājām, bet Opikvons atvēcinājās no viņa ar rokām.

– Tu esi miris, Nambok, – viņš teica.

Namboks iesmējās.

– Es esmu trekns.

– Mirušie nav trekni, – Opikvons atzina. – Tu esi labi nobarojies, bet tas ir visai dīvaini. Vēl neviens cilvēks, kas sabiedrojies ar krasta vēju, pēc tam nav atgriezies gadiem pa pēdām.

– Es esmu atgriezies, – Namboks vienkārši atbildēja.

– Bet kas zina, varbūt tu esi ēna, tā Namboka gaistoša ēna, kurš kādreiz bija. Ēnas atgriežas.

– Es esmu izsalcis. Ēnas neēd.

Tomēr Opikvons šaubījās un mokpilnā nesapratnē berzēja ar roku pieri. Arī Namboks bija samulsis un, laizdams skatienu gar zvejniekcilts ļaužu rindu, nevienās acīs nelasīja laipnu apsveikumu. Vīrieši un sievietes čukstējās savā starpā. Bērneļi bikli zagās atkal atpakaļ, lodādami gar vecākiem, un suņi ar saboztu spalvu pieplakuši līda pie viņa kājām, aizdomīgi ošņādami.

– Es tevi esmu dzemdējusi, Nambok, un es devu tev zīst krūti, kad tu biji maziņš, – Baskvahana žēlabaini teica, virzīdamās viņam tuvāk. – Un, vai nu tu esi ēna vai neesi, es došu tev ēst.

Namboks gribēja doties mātei klāt, bet brīdinoši baiļu un draudu kliedzieni viņu apstādināja. Viņš svešā valodā norūca kaut ko, kas izklausījās itin kā "velns parāvis", un tad noteica:

– Es neesmu ēna, es esmu cilvēks.

– Ko gan kāds var zināt, ja runa ir par noslēpumainiem spēkiem? – Opikvons jautāja pa pusei pats sev, pa pusei cilts ļaudīm. – Mēs esam, un pēc viena elpas vilciena mūsu vairs nav. Ja cilvēks var kļūt par ēnu, vai gan ēna atkal nevar kļūt par cilvēku? Namboks bija, bet viņa vairs nav. To mēs zinām, bet mēs nezinām, vai šis te ir Namboks vai Namboka ēna.

Namboks atkāsējās un tad atbildēja:

– Vecos laikos, sen atpakaļ, tava tēva tēvs, Opikvon, arī aizgāja projām un vēlāk atkal atgriezās gadiem pa pēdām. Toreiz neviens viņam neliedza vietu pie ugunskura. Stāsta... – Viņš ieturēja zīmīgu pauzi, un visi saspringti gaidīja turpinājumu. – Stāsta, – Namboks atkārtoja, apzināti novilcinādams galveno, – ka Sipsipa, viņa *kloo-ch*, esot dzemdējusi divus dēlus pēc viņa atgriešanās.

– Bet viņš nebija biedrojies ar krasta vēju, – Opikvons aizrādīja. – Viņš aizgāja uz to pusi, kur zemei sirds, un tas ir lietu dabā, ka pa sauszemi cilvēks var tikai iet un iet.

– Un pa jūru tāpat. Bet ne par to ir runa. Stāsta... ka tava tēva tēvs stāstījis daudz brīnumaina par to, ko pieredzējis.

– Jā, daudz brīnumu viņš stāstīja.

– Arī man ir daudz brīnumu, ko stāstīt, – Namboks izgudrēm paziņoja. Un, redzēdams, ka ciematnieki jau sāk svārstīties, piemetināja: – Un dāvanas man arī ir.

Izņēmis no baidaras apbrīnojami mīkstu un košu šalli, viņš to aplika mātei ap pleciem. Visas sievietes reizē izdvesa aizgrābtu nopūtu, bet vecā Baskvahvana čamdīja un glāstīja spilgto drānu, dungodama pie sevis bērnišķā līksmē.

– Viņam ir daudz, ko stāstīt, – Kugahs nomurdēja.

– Un dāvanas, – kāda sieviete piebalsoja.

Opikvons saprata, ka viņa cilts ļaudis vai svilst aiz ziņkārības, un galu galā arī viņu pašu urdīja kāre paklausīties šos nedzirdētos stāstus.

– Lomi bija labi, – viņš apdomīgi teica, – un tauku mums ir bagātīgi. Tā ka iesim, Nambok, un dzīrosim.

Divi vīri pacēla baidaru plecos un uznesa augšā pie ugunskura. Namboks gāja līdzās Opikvonam, un ciematnieki viņiem sekoja, tikai dažas sievietes vēl pakavējās, lai glaudīgiem pirkstiem pataustītu šalli.

Kamēr notika mielošanās, runāja maz, kaut gan daudzi ziņkāri skatieni slepus zagās uz Baskvahvanas dēla pusi. Tas Namboku mulsināja, tomēr ne jau aiz viņa kautrīgās dabas, bet tālab, ka roņa tauku smaka šķebināja, bet viņš visiem spēkiem centās to neizrādīt.

– Ēd, tu esi izsalcis, – Opikvons pavēlēja, un Namboks, abas acis aizmiedzis, iebāza roku podā ar smirdošajām zivīm.

– La, la, nemaz nekaunies. Roņu šogad bija daudz, un spēcīgi vīri arvien ir izsalkuši.

Baskvahvana apmērcēja taukos sevišķi iesmakušu laša strēmeli un, taukiem pilot, laipni pasniedza to dēlam.

Kad aizdomīgas piezīmes Nambokam vēstīja, ka viņa kuņģis vairs nav tik panesīgs kā agrāk, viņš, izmisumā nezinādams, ko iesākt, piebāza pīpi, aizdedzināja to un sāka smēķēt. Ciematnieki čamstinādami turpināja maltīti un ziņkārīgi vēroja viņu. Tikai retais varēja lepoties, ka ir tuvāk iepazinies ar šo dārgo nezāli, lai gan reizi pa reizei no ziemeļpuses eskimosiem bija izdevies maiņas tirdzniecības ceļā iegūt pa šķipsniņai vispretīgākās kvalitātes tabakas. Kugahs, kas sēdēja Nambokam blakus, lika saprast, ka arī viņam nebūtu nekas pretī ievilkt dūmu, un tā nu viņš starp diviem kumosiem iebāza mutē pīpes dzintara iemuti un ar taukos pilošām lūpām sāka šmakstināt. Namboks, to redzēdams, piespieda pie vēdera trīcošu roku un atpakaļ sniegto pīpi atvairīja. Lai paturot pavisam, viņš teica, jo šis jau no paša sākuma esot domājis Kugahu ar to apbalvot. Ciematnieki laizīja pirkstus un slavināja Namboka devīgumu.

Opikvons piecēlās kājās.

– Tagad, ak, Nambok, dzīres ir beigušās, un nu mēs gribam klausīties par tiem brīnumiem, ko tu esi pieredzējis.

Zvejniekcilts ļaudis sita plaukstas un, paņēmuši pa rokai katrs savu darbu, gatavojās klausīties. Vīrieši centīgi drāza šķēpus vai izgrieza rakstus valzirgu ilkņos, sievietes kasīja taukus no kotikādu iekšpuses un burzīja tās, lai kļūtu mīkstas, vai arī šuva segas ar dzīslu pavedieniem. Namboka skatieni klaidoja, vērojot šo ainu, taču tā nešķita tik pievilcīga, kā viņš savās atmiņās bija iztēlojies un cerējis ieraudzīt. Ilgajos klejojumu gados viņa domas arvien bija kavējušās tieši pie šīs ainas, bet tagad, kad cerētais bija piepildījies, viņš jutās vīlies. Kāda nabadzīga un nožēlojama dzīve, Namboks nodomāja, nemaz nevar salīdzināt ar to, pie kādas viņš jau bija sācis pierast. Nu nekas, viņš tiem kaut mazlietiņ atdarīs acis, un viņa paša acis no šīs domas iedzirkstījās.

– Brāļi, – viņš iesāka lepni un pašapmierināti, kā jau cilvēks, kurš gatavojas stāstīt par dižiem darbiem, ko paveicis, – vasaras nogalē pirms daudzām vasarām, toreiz, kad es aizbraucu, pieturējās tieši tāds laiks, kāds solās būt pašreiz. Jūs visi vēl atminaties to dienu, kad kaijas lidoja zemu un no zemes pūta stiprs vējš, un es vairs nejaudāju noturēt savu baidaru pret vēju. Es cieši sasēju baidaras pārvalku sev ap vidu, lai ūdens netiek iekšā, un augu nakti cīnījos ar vētru. Bet no rīta nekur nebija redzama zeme – visur tikai jūra, un krasta vējš visu laiku turēja mani stingri savās rokās un nesa projām vien. Trīs šādas naktis es pārcietu, un triju nakšu rītausmas zemi neparādīja, bet krasta vējš mani nelaida vaļā.

Kad pienāca ceturtā diena, es biju pa pusei prātā jucis. Aiz barības trūkuma nespēju vairs cilāt airi, galva man griezās riņķī vien, un mocīja negantas slāpes. Taču jūra vairs nebija dusmīga, pūta maigs dienvidu vējiņš, un, paskatījies apkārt, es ieraudzīju kaut ko tādu, ka šķita – nudien esmu sajucis prāta.

Namboks apklusa, lai izvilktu no zoba tur iesprūdušu laša gaļas šķiedru, bet vīri un sievas gaidīja, darbu pametuši un kaklus izstiepuši.

– Tā bija laiva, liela laiva. Ja visas laivas, kādas vien esmu redzējis, saliktu kopā par vienu, arī tad tā vēl nebūtu tik liela.

Atskanēja neticīgi izsaucieni, un Kugahs, kam uz muguras bija daudz gadu, grozīja galvu.

– Ja katra baidara būtu smilšu graudiņš, – Namboks turpināja, nelikdamies par to zinis, – un ja būtu tik daudz baidaru, cik šeit liedagā ir smilšu graudiņu, tad arī vēl nesanāktu tik liela laiva, kādu es ieraudzīju ceturtās dienas rītā. Tā bija ļoti liela laiva, un to sauca par šoneri. Es redzēju, ka šis brīnišķīgais priekšmets, šis milzīgais šoneris, nāk tieši man virsū, un uz tā es ieraudzīju cilvēkus...

– Pagaidi, ak, Nambok! – Opikvons pārtrauca. – Kādi bija šie cilvēki? Vai lieli?

– Nē, parasti cilvēki – kā jūs un es.

– Vai lielā laiva brauca ātri?

– Jā.

– Laivas sāni bija augsti, cilvēki īsi, – skaidrības labad Opikvons atzīmēja datus. – Un šie cilvēki īrās ar gariem airiem?

Namboks pasmīnēja.

– Airu nemaz nebija, – viņš teica.

Visas mutes palika vaļā, un iestājās dziļš klusums. Opikvons aizņēmās no Kugaha pīpi, lai pārdomā-

dams ievilktu pāris dūmu. Kāda no jaunākajām sievietēm nervozi iesmējās, un visas acis nosodoši pavērsās pret viņu.

– Tātad airu nemaz nebija? – Opikvons klusu pārvaicāja, padodams pīpi atpakaļ.

– Dienvidvējš pūta no muguras, – Namboks paskaidroja.

– Taču ar vēju vien laiva kustas lēni.

– Šonerim bija spārni, rau, šitādi. – Namboks iešņāpāja smiltīs mastu un buru siluetu, bet vīri, satupuši apkārt, rūpīgi pētīja uzmetumu. Patlaban vējš pūta spēcīgi, un uzskatāmākai ilustrācijai Namboks, satvēris aiz stūriem, paplēta mātes šalli, līdz tā piepūtās kā bura. Baskvahvana lamājās un ķepurojās, taču vējš viņu stūma lejup pa liedagu kādas pēdas desmit, līdz vecā sieva aizelsusies atdūrās krastā izskalotu koku kaudzē. Vīri, dziļdomīgi krekšķinādami, apliecināja, ka sapratuši, taču Kugahs pēkšņi atgāza sirmo galvu.

– Ho, ho! – viņš skaļi smējās. – Aplama ierīce šī lielā laiva! Galīgi aplama! Vēja rotaļlieta! Kurp pūš vējš, turp virzās laiva. Neviens, kas dodas ceļā ar šādu laivu, nevar pateikt, kurā krastā piestās, jo viņš taču brauks tikai pa vējam, bet vējš pūš uz visām pusēm, un neviens nezina, uz kurieni.

– Tā tas ir, – Opikvons svinīgi apstiprināja. – Pa vējam braukt ir viegli, pret vēju cilvēkam smagi jāpūlas; tā kā cilvēkiem lielajā laivā airu nebija, tad viņi arī nepūlējās.

– Kāda vajadzība pūlēties! – Namboks nikni atsaucās. – Šoneris spēja braukt arī pret vēju.

– Bet pasaki – kas tad to š.. š... šoneri dzina uz priekšu? – Kugahs novaicāja, tīšuprāt stomīdamies ap svešo vardu.

– Vējš, – nepacietīgi attrauca Namboks.

– Tātad vējš dzina to š... š... šoneri pret vēju. – Vecais Kugahs gluži atklāti pamirkšķināja Opikvonam un, visapkārt dārdot skaļiem smiekliem, trieca tālāk. – Vējš pūš no dienvidiem un dzen šoneri uz dienvidiem. Vējš pūš pret vēju. Vējš pūš vienā virzienā un tai pašā laikā arī pretējā. Tas ir ļoti vienkārši. Mēs sapratām, Nambok. Mēs skaidri sapratām.

– Tu esi muļķis.

– Patiesība plūst no tavām lūpām, – Kugahs lēnprātīgi atbildēja. – Es tikai uzreiz nevarēju aptvert, kaut gan tas ir tik vienkārši.

Namboka seja bija tumši pietvīkusi, un viņš aši izrunāja kādus vārdus, ko neviens agrāk nebija dzirdējis. Ciematnieki atkal atsāka kaulu grebšanu un zvērādu kasīšanu, bet viņš sēdēja cieši sakniebtām lūpām, lai nepasprūk mēle, kurai taču neviens netic.

– Šis š... š... šoneris, – Kugahs nesatricināmi taujāja tālāk, – vai tas bija taisīts no liela koka?

– Tas bija taisīts no daudziem kokiem, – Namboks strupi atcirta. – Tas bija ļoti liels.

Viņš atkal ieslīga īgnā klusēšanā, bet Opikvons piebikstīja Kugaham, un tas neticīgā izbrīnā nogrozīja galvu, nomurdēdams:

– Ļoti dīvaini.

Namboks uzkodās uz ēsmas.

– Tas vēl nav nekas, – viņš, neko ļaunu nejauzdams, ierunājās, – jums būtu vajadzējis redzēt tvaikoni. Kas ir smilšu grauds pret baidaru, kas ir baidara pret šoneri – tas ir šoneris pret tvaikoni. Bez tam vēl – tvaikonis ir taisīts no dzelzs. Viscaur no dzelzs.

– Nē, nē, Nambok, – cilts vecākais atsaucās, – kā tad tas var būt? Dzelzs vienmēr grimst dibenā. Liec vērā, es no kaimiņu ciemata vecākā biju iemainījis dzelzs dunci, un vakardien šis dzelzs duncis man izslīdēja no pirkstiem, iekrita jūrā un nogrima. Visām lietām ir savs likums. Nekad nav bijis lietas bez likuma. Tas mums ir zināms. Bez tam mēs zinām, ka vienas sugas lietām ir viens likums un ka visam, kas gatavots no dzelzs, ir viens likums. Tā ka ņem savus vārdus atpakaļ, Nambok, lai mēs vēl varam turēt tevi cieņā.

– Bet tas tomēr ir tā, – Namboks pastāvēja pie sava. – Tvaikonis ir viscaur no dzelzs un negrimst.

– Nē, nē, tas nevar būt.

– Pats savām acīm es to redzēju.

– Tas nav lietu dabā.

– Bet pastāsti man, Nambok, – pārtrauca Kugahs, bažīdamies, ka stāstu vairs neturpinās, – pastāsti man, kādā veidā šie cilvēki atrod ceļu pār jūru, kad nav redzama zeme, uz kuru stūrēt.

– Saule parāda taku.

– Bet kā?

– Pusdienlaikā šonera vecākais paņem tādu priekšmetu, caur kuru viņa acs raugās saulē, un tad viņš saulei liek nokāpt no debesīm līdz zemes malai.

– Bet tā taču ir ļauna burvestība! – Opikvons izsaucās, bailēs sastindzis par šo apgrēcību. Vīrieši šausmās saslēja rokas augšup, bet sievietes sāka kunkstēt. – Tā ir ļauna burvestība. Nav labi novirzīt no ceļa lielo sauli, kas aizdzen nakti un sūta mums roņus, lašus un siltu laiku.

– Kas par to, ja burvestība? – Namboks dusmīgi attrauca. – Es arī esmu raudzījies saulē caur šo priekšmetu un piespiedis sauli nokāpt no debesīm.

Tuvāk sēdošie steigšus atvirzījās no viņa nostāk, un kāda sieviete aizsedza sejiņu bērnam sev pie krūts, lai Namboka acis to nenoraudzītu.

– Nu, bet tajā ceturtās dienas rītā, ak, Nambok, – vedināja Kugahs, – ceturtās dienas rītā, kad tev virsū nāca šis š... š... šoneris?

– Spēks man bija galīgi izsīcis, un aizbēgt es nevarēju. Tā mani uzvilka uz borta, lēja man rīklē ūdeni un deva labu barību. Jūs, mani brāļi, esat divas reizes redzējuši balto cilvēku. Šie cilvēki visi bija baltie, un to bija tik daudz, cik man ir pirkstu rokām un kājām. Redzēdams, ka visi viņi ir laipni, es atguvu drosmi un nospriedu paturēt cieši prātā visu, ko redzēšu, lai kādreiz varētu to izstāstīt. Viņi man iemācīja savu darbu, deva labu ēdienu un ierādīja vietu, kur gulēt.

Dienu pēc dienas mēs braucām pa jūru, un katru dienu vecākais novilka sauli no debesīm un lika tai pastāstīt, kur mēs atrodamies. Kad viļņi bija miermīlīgi, mēs medījām kotikus, un man bija liels brīnums, ka gaļu un taukus viņi allaž aizsvieda, bet paturēja vienīgi ādu.

Opikvona lūpas sparīgi noraustījās, un viņš jau grasījās iebilst pret tādu izšķērdību, taču Kugahs viņam piebikstīja ar kāju, lai cieš klusu.

– Pēc ilga laika, kad bijām smagi strādājuši, saule bija aizgājusi un sals koda kaulā, vecākais pagrieza šonera priekšgalu uz dienvidiem. Dienu pēc dienas mēs braucām uz dienvidaustrumiem, zeme nekur nebija redzama, un mēs jau bijām pavisam tuvu ciematam, no kura nākuši šie cilvēki...

– Kā viņi zināja, ka tuvu? – nespēdams vairs nociesties, Opikvons noprasīja. – Zeme taču nebija redzama. Namboks nikni paglūnēja uz viņu.

– Vai tad es neteicu, ka vecākais lika saulei nokāpt no debesīm?

Kugahs nomierināja Opikvonu, un Namboks turpināja.

– Kā jau sacīju, kad bijām pavisam tuvu tam ciematam, sacēlās milzīga vētra, bet naktī mēs bijām bezpalīdzīgi un nezinājām, kur atrodamies...

– Tu taču nupat stāstīji, ka vecākais zinājis...

– Ai, paliec jel mierā, Opikvon! Tu esi muļķis un nekā nesaproti. Kā jau sacīju, naktī mēs bijām bezpalīdzīgi, un tad es cauri negaisa auriem saklausīju bangotnes brāzmas piekrastē. Nākamajā mirklī šoneris, briesmīgi krakšķēdams, kaut kur atsitās, un es peldēju pa ūdeni. Krasts daudzu jūdžu garumā bija klintīm klāts, tikai vienā vietā maza strēmelīte smilšaina liedaga, un liktenis bija lēmis, ka es ieķēros ar rokām smiltīs un neskarts izrāpos no bangotnes. Citi vīri laikam bija sašķaidīti pret klintīm, jo neviens no tiem neizpeldēja krastā, tikai vecākais, un viņu arī es pazinu vienīgi pēc gredzena pirkstā.

Kad uzausa diena, no šonera vairs nebija ne pēdu; es pievērsu seju zemei un devos uz priekšu, lai sameklētu ko ēdamu un paraudzītos cilvēku sejās. Tā es nonācu pie kādas mājas, kur mani ieveda iekšā un deva paēst, jo es biju iemācījies viņu valodu, un baltie cilvēki arvien ir laipni. Šī māja bija lielāka nekā visas mājas, ko esam būvējuši mēs un ko pirms mums būvējuši mūsu tēvi.

– Tad nu gan bija varena māja, – teica Kugahs, neticību nomaskēdams ar izbrīnu.

– Un daudz koku izlietots, tādu māju būvējot, – piemetināja Opikvons, pārņemdams stafeti.

– Tas vēl nav nekas, – Namboks nicīgi paraustīja plecus. – Kādas ir mūsu mājas pret šo māju, tāda bija šī māja pret tām, ko man vēlāk nācās redzēt.

– Bet cilvēki tajās nebija lieli?

– Nē, parasti cilvēki, kā jūs un es, – Namboks atteica. – Es biju nogriezis sev spieķi, lai ērtāk staigāt, un, turēdams prātā savu apņemšanos visu redzēto pavēstīt jums, es spieķī iegriezu robiņu par katru cilvēku, kas dzīvoja šinī mājā. Es tur paliku daudzas dienas un strādāju, un par to viņi man deva *naudu* – tā ir manta, par ko jūs nekā nezināt, bet kas ir ļoti laba.

Kādu dienu es šķīros no turienes, lai staigātu tālāk pa zemi. Tā iedams, es satiku daudz cilvēku, tā ka robiņus spieķī man vajadzēja griezt mazākus, lai visiem pietiktu vietas. Reiz es nonācu pie kaut kā ļoti dīvaina. Uz zemes man pie kājām gulēja dzelzs stienis manas rokas resnumā un krietna soļa attālumā – otrs dzelzs stienis...

– Tad tu biji bagāts vīrs, – Opikvons paziņoja, – jo dzelzs ir vērtīgāka par visu citu pasaulē. Tur varētu izgatavot daudz dunču.

– Nē, tā taču nebija mana.

– Tu to atradi, un atrastais tev pieder pēc likuma.

Nē, tā nav. Baltie cilvēki to tur bija nolikuši. Bez tam šie stieņi bija tik gari, ka neviens cilvēks tos nespētu aiznest, – cik tālu vien es spēju saskatīt, tiem nekur nebija gala.

– Nambok, dzelzs ir tā kā par daudz, – Opikvons brīdinoši aizrādīja.

– Jā, es tikko spēju ticēt pats savam acīm, taču acis tā rādīja. Bet, kamēr skatījos, es izdzirdu... – Viņš strauji pavērsās pret vecāko. – Opikvon, tu esi dzirdējis, kā auro sakaitināts jūraslauva. Iedomājies sava prātā tik daudz jūraslauvu, cik jūrā viļņu, un iedomājies, ka tie visi izveido vienu jūraslauvu, – lūk, kā aurotu šāds jūraslauva, tā auroja tas, ko es izdzirdu.

Zvejniekļaudis skaļi klaigāja izbrīnā, bet Opikvona žoklis noslīga lejup un tā arī palika atkāries.

– Un tālumā es ieraudzīju nezvēru, apmēram tādu kā tūkstoš vaļu. Tas bija vienacains, vēma dūmus un šausmīgi skaļi sprausloja. Es pārbijos un trīcošām kājām skrēju pa stidziņu starp abiem stieņiem. Taču nezvērs tuvojās vēja ātrumā, un pēdīgi es pārlēcu pār dzelzs stieņiem, kad tas jau pūta karstu dvašu man sejā ...

Opikvons atkal spēja pievilkt savu žokli.

– Un ... un tad, ak, Nambok?

– Tad viņš pa stieņiem paskrēja man garām un nenodarīja man nekā ļauna. Kad kājas atkal jaudāja mani noturēt stāvus, tas jau bija pazudis no acīm. Tajā novadā tā ir pavisam parasta parādība. Pat sievietes un bērni no tā nebaidās. Cilvēki liek tiem strādāt, šiem nezvēriem.

– Tas ir – tāpat kā mēs liekam strādāt suņiem? – Kugahs apvaicājās ar neticīgu dzirkstīti acīs.

– Jā, kā mēs liekam strādāt suņiem.

– Un kā tad viņi pavairo šos – šos briesmoņus? – Opikvons jautāja.

*Turpinājums 6. lpp.*

# LAIKRAKSTAM "DDD" – 10 GADI!

*Turpinājums no 2. lpp.*

**2003.gada 20.jūnijā** toreizējais odiozais okupantu integrācijas ministrs Nils Muižnieks, vīlies par Drošības policijas nespēju notiesāt Aivaru Gardu, vērsās Ģenerālprokuratūrā, prasot ierosināt kriminālllietu pret laikrakstu "DDD". Okupantu prese burtiski uzvārījās, spļaujot naida liesmas pa labi un pa kreisi, neslēpjot savu atbalstu brašajai N.Muižnieka aktivitātei. Avīze "Vesķi", slavēdama valdības brašuli, vienlaikus šausmināja: "Atzīmēsim, ka šo fašistisko avīzi, kuru izdod visiem pazīstamais Aivars Garda, var nopirkt Latvijas galvaspilsētas pašā centrā – kioskā pie Brīvības pieminekļa!" Ļaunu prieku par iespējamo Aivara Gardas notiesāšanu izteica arī Marina Kosteņecka, kas vēl joprojām liekulīgi uzdodas par "latviešu tautas draugu". Taču Nila Muižnieka iniciatīva drīz vien cieta *fiasko* – nekas krimināls "DDD" slejās netika atklāts.

Tā kā neveiklais un ne visai talantīgais vajātājs Nils Muižnieks nekādi nespēja kaitēt laikrakstam "DDD", **2003.gada jūlijā** kašķi sagribējās pašam Izraēlas vēstniekam Abrahamam Beņjaminam – viņš presē publiski pārmeta Saeimas deputātiem, ka tie sniedz intervijas laikrakstam "DDD", un bārās, ka "tas nav pareizi, jo Aivara Gardas un laikraksta "DDD" uzskati ir antisemītiski". "DDD" veidotājas satrauktajam žīdu vēstniekam nosūtīja nomierinošu vēstuli, iesakot nebāzt degunu mūsu valsts iekšējās lietās. Mēs redzam, ka arī pašreizējai Izraēlas vēstniecei Hagitai Ben Jākovai ir pielipis līdzīgs niķis, tāpēc varam pakonsultēt Nacionālo elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomi, kā vistrāpīgāk atbildēt uz vēstnieces bezkaunību.

**2003.gada 18.jūlijā** Doma laukumā LNF sarīkoja piketu "Pret Izraēlas iejaukšanos Latvijas iekšējās lietās". Piketa dalībnieki turēja plakātus ar uzrakstiem (gan latviešu, gan angļu valodās): "Izraēla – savaldi savus tautiešu – Ždanoku, Plineru, Cilēviču u.c.", "Izraēla – atceries, latviešiem nedrīkst aizrādīt!", "Izraēla, pirms lasi spredķi latviešiem, noslauki savu durvju priekšu un iemācies sadzīvot ar palestīniešiem!" u.c. Pikets piesaistīja daudzu garāmgājēju, īpaši ārzemju tūristu – Izraēlas, Šveices, Itālijas un ASV pilsoņu – uzmanību. No Izraēlas atbraukušie ciemiņi atzina, ka viņu vēstnieks rīkojas bezkaunīgi. Starp citu, drīz pēc tam Beņjamins tika atsaukts no Izraēlas vēstnieka amata Latvijā. Zīmīgi, ka pikets pirms 9 gadiem notika Latvijas Radio mājas priekšā, bet radio ēterā tas netika atspoguļots. Tagad Latvijas Radio ģenerāldirektors, cenzora neslavu ieguvušais Jānis Siksnis, iztopot kārtējai Izraēlas bezgaumīgajai deguna iebāšanai Latvijas iekšējās lietās, ir slēdzis pat "Radio Naba" raidījumu "Tēvzemes laikmets". Iesakām Latvijas Radio kolektīvam sarīkot līdzīgu piketu, lai "sadotu pa zobiem" bezkauņai, nevis vienaldzīgi un bailīgi noskatīties! Tieciet mums – tas iedarbojas!

Laikraksts "DDD" **līdz pat 2004.gadam** cīnījās par preses akreditāciju Prezidenta pilī. Vaira Vīķe-Freiberga, acīmredzot nervozēdama par iespējamiem "DDD" jautājumiem saistībā ar viņas antilatviskajām "šeptēm", bija devusi rīkojumu Preses dienestam darīt visu iespējamo, lai "DDD" žurnālisti neiekļūtu Prezidenta pilī. Tā teikt – "tikai pār manu līķi"… Tomēr 2004.gada februārī akreditācija tika saņemta, jo par prezidentes dvēseles nemieru pastāstījām Vīķes-Freibergas draudzenei Madlēnai Olbraitai, kad viņa viesojās Latvijā. Lai dzīvo draudzība, kas ved pie prāta!

**2004.gada 12.martā** gaišā dienas laikā pie "DDD" redakcijas ārdurvīm notika terorakts pret LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu ar mērķi viņu nogalināt. Viņš tika ļoti smagi ievainots, un tika sadedzināta arī viņa automašīna. Lai gan Aivars Garda guva dzīvībai bīstamas traumas, tomēr ar Augstāko Spēku palīdzību ne vien palika dzīvs, bet arī neticami ātri izveseļojās, lai ar vēl lielāku apņēmību turpinātu iesākto darbu. Uzbrucēji vēl joprojām nav atrasti, kas liek secināt, ka teroraktu pasūtījuši un veikuši specdienestiem pietuvinātas personas. Tomēr šis noziegums ir apslēpts tikai pagaidām...

*Turpinājums 6. lpp.*

# LAIKRAKSTAM "DDD" – 10 GADI!

*Turpinājums no 5. lpp.*

**2004.gada jūnijā** tika publicēta intervija ar sektas "Jaunā paaudze" līderi Alekseju Ļedjajevu, kurā viņš pavisam godīgi un muļķīgā aizgrābtībā atzina savu nacistisko attieksmi pret latviešu tautu. Tā kā tobrīd Ļedjajevam bija liela ietekme valdībā (skatieties Pirmās partijas virzienā), pēc atmaskojošās intervijas publicēšanas "DDD" tika nodoti draudi no kādām ietekmīgām valsts amatpersonām, kas saistītas ar "Jauno paaudzi", ka darīšot visu iespējamo, lai "DDD" un LNF darbība tiktu izbeigta... Draudīgie puiši savu varēšanu pārvērtēja, un tikusi likvidēta viņu pašu organizācija.

***Aleksejs Ļedjajevs***

**2004.gada 30.septembrī**, nervozēdamas par savu bezspēcību "DDD" popularitātes priekšā, dažas ekstrēmas žīdu organizācijas publiskoja paziņojumu, izsakot neapmierinātību ar prokuratūras, Drošības policijas un SAB "attieksmi pret iepriekšējām radikāļu izdarībām, piemēram, Gardas". Šā sabiedrībā pazīstamu žīdu meistardarba sakarā LNF Stratēģijas padome uzrakstīja iesniegumu SAB direktoram Jānim Kažociņam un Ģenerālprokuratūrai ar aicinājumu izvērtēt, vai minēto žīdu prominenču organizācijas nav iesaistītas terora aktā pret Aivaru Gardu, kā arī to, vai paziņojums nav rakstīta ar mērķi provocēt latviešos nepatiku pret žīdiem. Diemžēl amatpersonas nespēja sakarīgi atbildēt.

**2004.gada decembrī** ASV Valsts departaments ziņojumā "Par antisemītismu Latvijā" rakstīja: "Latvijas Nacionālā fronte ir organizācija, kas apliecina, ka pārstāv latviešu kultūras vērtības. Tās vadītājs Aivars Garda ir izdevniecības īpašnieks, kurš izdod nacionāli vēsturiskus darbus un sensacionālu laikrakstu ar nosaukumu "Deokupācija. Dekolonizācija. Deboļševizācija" (DDD). Latvijas Drošības policijas priekšnieks ir deklarējis, ka LNF balansē uz robežas, ka to varētu uzskatīt par ekstrēmistisku organizāciju, un Sabiedrības integrācijas ministrija lūgusi Ģenerālprokuratūrai izvērtēt, vai DDD nekurina nacionālo naidu. [..] Ministrija aktīvi iesaistījās politiskajās aktivitātēs un bija aktīva tādu organizāciju kā LNF, kas rada antisemītisku noskaņojumu, kritizētāja." Šis labi iesāktais un muļķīgi pabeigtais ziņojums parādīja, cik svarīgi ASV departamentam liekas dažu pie varas esošu tizleņu šķaudieni...

**2005.gada februārī** Drošības policija pēc Nila Muižnieka partijas biedra Aleksandra Brandava pamudinājuma uzsāka bezcerīgu karagājienu – ierosināja krimināllietu pret laikrakstu "DDD" pēc Krimināllikuma 78.panta pazīmēm par "nacionālā naida kurināšanu". Pie vainas bija Saeimas deputātam Jānim Lagzdiņam uzdotais jautājums "Kad no Latvijas tiks deportēti tādi žīdi, nacionālā naida kurinātāji, kā Cilēvičs, Pliners, Ždanoka?"... **2005.gada 18.maijā** bēdīgi slavenais Drošības policijas inspektors Aldis Višņevskis atzina Līgu Muzikanti par aizdomās turamo, un jau jūnijā Rīgas tiesas apgabala prokurore Ieva Garanča uzsāka kriminālvajāšanu. Šīs un nākamās krimināllietas sakarā dauzi "DDD" nelabvēļi, arī pats Drošības policijas priekšnieks, paliks vēsturē kā nožēlojami latviešu vārda brīvības apkarotāji. Vai viņiem bija vērts tik ļoti saliekt muguriņas, lai izdabātu antilatviskajiem spēkiem un zaudētu pēdējās pašcieņas paliekas? Mēs taču jau sen brīdinājām, ka cīnīties pret mums ir tas pats, kas spļaut pret vēju.

**2005.gada jūlijā** tika apturētas preses akreditācijas Saeimā laikraksta "DDD" žurnālistiem. Šādas rīcības iniciatore bija toreizējā Saeimas priekšsēdētāja, nu jau pa politisko skuju taku aizgājusī Ingrīda Ūdre. Realizētāja – viņas draudzene, bijusī Saeimas Preses dienesta vadītāja Inese Auniņa. Oficiālais iemesls – ierosinātā kriminālliieta. Vēlāk, pēc "DDD" attaisnošanas, Saeima samaksāja 2 tūkstošus latu lielu morālo kompensāciju un publiski atvainojās laikraksta "DDD" veidotājiem.

**2005.gada augustā** pēc Daugavpils okupantu apvienības lūguma Drošības policija sadūšojās vēl vienam uzbrukumam – nesen augstskolu pabeigušais inspektors Rihards Poļaks ierosināja otru kriminālliietu pret laikrakstu "DDD" veidotājiem, pret Aivaru Gardu un Līgu Muzikanti. Interesanti, ka "DDD" neveiklā taranētāja Riharda Poļaka saistību ar žīdu tautības multimiljardieri un Francijā par finansu mahinācijām notiesātā Džordža Sorosa algotajām struktūrām nenoliedza pat prokuratūra. Ne velti "DDD" politiskajai kriminālvajāšanai bija izraudzīti Poļakam līdzīgi "eksperti" – Sergejs Kruks, Artūrs Kučs, Līga Bikseniece, kuri arī bija ņēmuši naudu no Sorosa. Vai tiešām Sorosam nav neviena prātīga un talantīga algotņa?

*Turpinājums 8. lpp.*

# NAMBOKS, MELIS

*Turpinājums no 5. lpp.*

– Viņi tos nemaz nevairo. Cilvēki tos prasmīgi izgatavo no dzelzs, baro ar akmeņiem un dod dzert ūdeni. Akmeņi pārvēršas par uguni, ūdens pārvēršas par tvaiku, un ūdens tvaiks kā elpa plūst pa to nāsīm un...

– Labi jau, labi, ak, Nambok, – Opikvons pārtrauca. – Pastāsti mums par citiem brīnumiem. Šis mums ir apnicis, jo mēs to nesaprotam.

– Jūs nesaprotat? – Namboks izmisis atvaicāja.

– Nē, mēs nesaprotam, – vīrieši un sievietes gaudīgi atsaucās. – Mēs nespējam saprast.

Namboks iedomājās par mašīnām, kas reizē pļauj un kuļ, un par mašīnām, kas rāda dzīvas cilvēku ēnas, un par mašīnām, no kurām skan cilvēku balsis, un atskārta, ka viņa cilts ļaudis tiešām nekā nesapratīs.

– Vai drīkstu vēl pateikt, ka es pats ar šo dzelzs nezvēru esmu braucis cauri visai zemei? – viņš sarūgtināts vaicāja.

Opikvons paslēja augšup rokas ar delnām uz āru, atklāti izrādīdams, ka netic nekam.

– Saki vien, saki, ko tikai gribi. Mēs klausāmies.

– Tātad es braucu ar šo dzelzs nezvēru, par ko es viņam devu naudu...

– Tu stāstīji, ka viņu barojot ar akmeņiem.

– Bet es arī stāstīju, tu, muļķi, ka nauda ir kaut kas, par ko jūs nekā nezināt. Kā jau teicu, es braucu ar dzelzs nezvēru cauri visai zemei, cauri daudziem ciematiem, līdz pēdīgi nokļuvu lielā ciematā pie sāļa jūraslīča. Mājas tur slēja jumtus līdz pašām zvaigznēm, un gar tiem slīdēja mākoņi, un viss bija pilns ar dūmiem. Šā ciemata rēkoņa bija tāda kā jūras rēkoņa vētras laikā, un cilvēku tur bija tik daudz, ka es aizmetu savu spieķi un vairs pat nepieminēju robiņus, ko biju tajā iegriezis.

– Būtu tu griezis pavisam sīkus robiņus, – Kugahs pārmetoši teica, – tad tu būtu varējis atnest mums šo vēstījumu.

– Griezis sīkus robiņus! – Namboks dusmās uzbrēca. – Paklausies Kugah, tu, kas greb kaulā! Ja arī es būtu griezis vissīkākos robiņus, tik un tā nebūtu pieticis ne ar vienu spieķi, ne ar divdesmit spieķiem, – nē, nepietiktu ar visiem jūras izskalotajiem kokiem piekrastē starp kaimiņu ciematu un mūsējo. Un, ja arī jūsu visu, ieskaitot pat sievietes un bērnus, būtu divdesmit reižu vairāk un ja katram būtu divdesmit roku un katrā rokā pa spieķim un duncim, – tikpat jūs nespētu iegriezt robiņus par visiem cilvēkiem, ko es tur sastapu, tik daudz viņu bija un tik ātri viņi nāca un gāja.

– Visā pasaulē nevar būt tik daudz cilvēku, – iebilda Opikvons, jo bija apstulbis un nejaudāja savā prātā aptvert tādu daudzumu.

– Ko gan tu zini par visu pasauli un tās lielumu? – Namboks atcirta.

– Bet vienā vietā tik daudz cilvēku nevar būt.

– Kas gan tu esi, ja iedomājies noteikt, kā var būt un kā nevar?

– Ar prātu ir apjēdzams, ka vienā vietā tik daudz cilvēku nevar būt. Viņu laivas tā pieblīvētu jūru, ka tur pietrūktu vietas. Un ik dienas viņi iztukšotu jūru no zivīm, tomēr visi nebūtu paēduši.

– Tā var gan likties, – Namboks sacīja, izbeigdams pārrunu, – tomēr tas bija tā, kā es teicu. Pats savām acīm es to redzēju un tāpēc aizsviedu savu spieķi. – Viņš plati nožāvājas un piecēlās kājās. – Esmu tālu īries. Diena bija gara, un es esmu piekusis. Tagad es gribu gulēt, un rīt mēs varēsim runāt tālāk par visu, ko esmu redzējis.

Baskvahvana bikli kliboja pa priekšu, gan lepodamās ar savu brīnišķīgo dēlu, gan arī baidīdamas no tā, aizveda viņu uz savu iglu un apguldīja, ievīstīdama nospeķotās, smirdošās zvērādās. Bet vīri palika sēžam pie ugunskura, noturēdami sapulci, kurā daudz sačukstējās un klusiņām strīdējās.

Pagāja stunda, otra, Namboks gulēja, bet vīri vēl arvien apspriedās. Vakara saule slīga uz ziemeļrietumiem un ap vienpadsmitiem apstājās gandrīz tieši ziemeļu pamalē. Tad vecākais un kaulu grebējs aizgāja no sapulces un pamodināja Namboku. Tas blisinādamies pavērās viņu sejās un pagriezās uz sāna, lai gulētu tālāk. Opikvons satvēra viņu aiz pleca un mierīgi, bet noteikti purināja tikmēr, kamēr viņš nāca pie atmaņas.

– Mosties, Nambok, celies augšā! – Opikvons pavēlēja. – Ir laiks.

– Vai atkal dzīres? – Namboks atsaucās. – Nē, es neesmu izsalcis. Ēdiet vien paši un ļaujiet man gulēt.

– Laiks doties projām! – Kugahs ierēcās.

Taču Opikvons runāja mierīgāk.

– Tu biji mans baidaras biedrs, kad bijām vēl zēni, – viņš teica. – Kopīgi mēs pirmo reizi izgājām roņu medībās un vilkām lašus no venteriem. Un tu, Nambok, mani izrāvi atpakaļ pie dzīvības, kad jūra bija sakļāvusies virs manis un straume mani vilka dziļumā pie melnajām klintīm. Kopā mēs badojāmies un drebinājāmies salā, un saritinājušies mēs gulējām zem vienas zvērādas, cieši kopā saspiedušies. Aiz tā visa un arī tāpēc, ka bijām draugi, mani rūgti apbēdina tas, ka tagad tu esi tāds melis. Mēs nespējam saprast, un galvas mums apdullušas no visa, ko tu stāstīji. Tas nav labi, un tālab sapulcē tapa daudz pārspriests. Tā nu mēs izlēmām sūtīt tevi projām, lai mūsu galvas paliktu skaidras un spirgtas un lai tās nemulsinātu stāsti par neizskaidrojamām lietām.

– Visas lietas, par kurām tu stāstīji, ir ēnas, – Kugahs pārņēma sarunas pavedienu. – Tu tās atnesi no ēnu pasaules, un uz ēnu pasauli tev tās jāaizved atpakaļ. Tava baidara ir sagatavota, un ciltsļaudis gaida. Viņi nevar aiziet gulēt, pirms tu neesi projām.

Namboks bija apstulbis, taču uzklausīja vecākā balsi.

– Ja tu esi Namboks, – Opikvons teica, – tu esi bīstams un neiedomājams melis; ja tu esi Namboka ēna, tad tu runāji par ēnām, un nav labi, ja dzīvie cilvēki uzzina par tām pārāk daudz. Mēs domājam, ka lielais ciemats, par ko tu runāji, ir ēnu ciemats. Tajā pulcējas mirušo dvēseles, jo mirušo ir daudz, bet dzīvo maz. Mirušie neatgriežas. Nekad vēl mirušie nav atgriezušies – vienīgi tu ar saviem brīnumstāstiem. Nav pareizi, ka mirušie atgrieztos, un, ja mēs to pieļautu, mums draudētu liels posts.

Namboks pazina savus cilts ļaudis un apzinājās, ka sapulces lēmums ir negrozāms. Tāpēc viņš ļāva sevi novest lejup līdz ūdens malai, kur viņu iesēdināja baidarā un iespieda viņam rokā airi. Kaut kur jūras pusē klaigāja noklīdusi meža zoss, un bangas sašķīda smiltīs, mīksti un dobji šalkdamas. Pār zemi un ūdeņiem klājās dūmakains mijkrēslis, un ziemeļu pamalē neskaidra un biedinoša gruzdēja saule, ietinusies asinssarkanā miglā. Kaijas lidoja zemu. Pūta skaudrs un auksts krasta vējš, un melnie mākoņu vāli aizmugurē solīja skarbu laiku.

– No jūras tu atnāci, – Opikvons pravietiski skandēja, – un atpakaļ jūrā tev jāaiziet. Tad atkal iestāsies līdzsvars un viss nokārtosies pēc likuma.

Baskvahvana pieklibojā pie pašas putu līnijas ūdens malā un izsaucās:

– Es tevi svētīju, Nambok, par to, ka tu atcerējies mani!

Bet Kugahs, atgrūzdams baidaru no krasta, norāva šalli viņai no pleciem un iesvieda to baidarā.

– Ir tik auksti garajās naktīs, – Baskvahvana gaudās, – sals spiežas līdz pat vecajiem kauliem.

– Tā ir tikai ēna, – Kugahs atteica, – un ēnas tev siltumu nedos.

Namboks piecēlās, lai viņa balsi varētu sadzirdēt krastā.

– Ak, Baskvahvana, māte, kas esi mani dzemdējusi! – viņš sauca. – Klausies, ko saka Namboks, tavs dēls. Viņa baidarā ir vieta diviem, un viņš vēlas, lai tu brauktu viņam līdzi. Jo viņš ceļos turp, kur ir papilnam zivju un tauku. Tur sals nemaz neuznāk un dzīve ir viegla, un no dzelzs darināti priekšmeti padara cilvēku darbu. Vai tu esi ar mieru nākt, ak, Baskvahvana?

Viņa brīdi vilcinājās, kamēr baidara jau strauji attālinājās, tad sasprindza balsi trīcoša diskantā.

– Esmu veca, Nambok, un drīz kāpšu lejup ēnu valstī. Tomēr es nevēlos doties turp, pirms mans laiks nav pienācis. Esmu veca, Nambok, un man ir bail.

Gaismas staru kūlis pāršķēla dūmaku virs jūras, ietīdams laivu un cilvēku sarkanzeltainā mirdzumā. Klusums noslīga pār zvejniekcilti, un bija dzirdamas tikai krasta vēja gaudas un zemu lidojošo kaiju klaigas.

*Džeks Londons*
*Kopoti raksti desmit sējumos*
*1. sējums*
*No angļu valodas tulkojusi*
*Rūta Ezeriņa*
*Rīga, "Liesma", 1973*

## REDAKCIJAS KOMENTĀRS

**Cienījamie lasītāji!**

Pēc tam, kad esat izlasījuši šo brīnišķīgo Džeka Londona stāstu "Namboks, melis", jūs saprotat, kāpēc laikraksts "DDD" to nolēma publicēt. Cerams, ka mūsu lasītāji ieteiks izlasīt to arī saviem draugiem, radiem, paziņām, kaimiņiem un citiem.

Ja kāds teiks, ka tagad nedzīvo tādi tumsoņi kā uz Namboka dzimtās salas, atbildiet, ka viss ir relatīvs. Mums blakus dzīvo vēl lielāki tumsoņi, kas varbūt nebrīnās par koka un dzelzs kuģiem, dzelzceļa sliedēm, bet tumsonība ir vēl lielāka neizpratnē par dekolonizācijas nepieciešamību. Ja kāds teiks, ka dekolonizācija nav iespējama, atbildiet, ka Nambokam salinieki arī neticēja, ka dzelzs kuģis negrimst. Pajautājiet, vai mūsu nodevīgie valstsvīri un sievas ir mēģinājuši veikt dekolonizāciju, lai teiktu, ka tā ir neiespējama.

Latviešiem obligāti jāceļ sava tautas pašcieņa, latvieša pašcieņa. Pajautājiet oponentiem, vai viņi labāk gribētu būt Namboks, kas stāsta muļķiem patiesību un tiek izraidīts no cilts, vai tumsoņi, kuri muļķīgi noliedz Namboka teikto tikai tāpēc, ka to paši nav redzējuši un tas neiekļaujas viņu šaurajā pierītē.

Atcerieties, ka mūsu valsts vadītāji, politiķi pēc sava relatīvā stulbuma, tumsonības ne ar ko neatšķiras no Namboka ciltsbrāļiem. Sakiet to viņiem acīs. Smejieties viņiem sejās. Patiesi, viņi to ir nopelnījuši!

Sirsnīgi jūsu,

**Aivars Garda**

# LASĪTĀJU KVALITĀTE VAIRO "DDD" SPĒKU

*Turpinājums no 2. lpp.*

***Aivars Garda:*** Kad mēs runājam par acīm neredzamo, bet eksistējošo, tad mūs bieži uzskata par *Nambokiem, meļiem*. Tomēr Dzīvās Ētikas Mācības Autors saviem skolniekiem uzsver, ka viņiem par to ir jārunā un jāapliecina šī patiesība.

Reiz pie mums uz redakciju atnāca kāds mūsu lasītājs – draudzīgs, bet apmulsis no tā, ka mēs vienā no avīzes numuriem stāstījām par pārpasaulīgo un par Himalaju Balto Ložu. Viņš teica: *vai nu jūs zināt kaut ko vairāk nekā es, vai arī tas, ko jūs rakstāt, ir muļķības*. Lai katrs lasītājs izspriež pats! Mēs domājam, ka mazliet zinām par to, kas rakstīts Dzīvās Ētikas Mācībā. Protams, vēl daudz jāapgūst, lai mēs pilnībā saprastu Dzīvo Ētiku. Daudzas, neskaitāmas dzīves būs jāiemiesojas, atkal jāsatiekas, apvienojoties ap Dzīvo Ētiku, atkal jāmācās. Taču mazliet vairāk nekā cienījamais lasītājs mēs jau tagad zinām. Ja viņš šobrīd kaut ko nesaprot, lai pieņem, ka tas ir tikai pagaidām. Iespējams, jau rīt viņš sapratīs.

**"Ticiet vai neticiet, apzinieties vai neapzinieties, bet bez Himalaju Baltās Ložas atbalsta šī cīņa nemaz nav iespējama."**

Mēs arī nesaprotam visu, kas teikts Dzīvās Ētikas Mācībā, tomēr esam pārliecināti par šī Augstā Avota izcelsmi. Mēs nešaubīgi zinām, ka Dzīvo Ētiku ir devis Gars, kurš ir nesalīdzināmi gudrāks par mums, tādēļ neapstrīdam lietas, kuras vēl nesaprotam. Arī bērns, kas uzticas tēvam un mātei, jautā viņiem par lietām, kuras pats vēl nesaprot. Vecāki parasti atbild: *"Bērniņ, kad izaugsi liels, sapratīsi."*

***DDD:*** *Droši vien dažiem lasītājiem radīsies jautājums, kādēļ runāt par šīm pārpasaulīgajām lietām, Dzīvās Ētikas Mācību, ja nespējam atrisināt vienkāršas ikdienas problēmas?*

***A.G.:*** Bez šiem pārpasaulīgajiem jautājumiem nav un nevar būt sabiedriskās dzīves atrisinājuma – ne Latvijas, ne pasaules mērogā. Dzīvās Ētikas Mācība ir dota ļoti grandiozu notikumu, kas sagaida mūsu planētu, priekšvakarā. Tieši tādēļ mēs ne tikai vēlamies, bet pat uzskatām par pienākumu runāt par šiem jautājumiem.

## "DDD" SAIKNE AR DZĪVO ĒTIKU

***Aivars Garda:*** Ne tikai Latvijas, bet arī visas pasaules valstu vadītāju, zinātnieku pienākums būtu studēt Dzīvās Ētikas Mācību, taču viņi to nedara. Viņu darbība ir vērsta tieši pretēji Dzīvās Ētikas Mācībā noteiktajam. Mācībā teiktais netiek saprasts, lai gan mēs, tēlaini izsakoties, liekam viņiem mutēs jau sakošļātu barību. Barību, ko saņemam no Dzīvās Ētikas Mācības, mēs izlaižam caur savu apziņu, tēlaini izsakoties – sakošļājam šo garīgo un ne pārāk vieglo barību, piemērojot to mazāk sagatavotām apziņām, kas, iespējams, lasīs mūsu avīzi. Diemžēl daudzi tik un tā nesaprot un nespēj "sagremot" pat šo sakošļāto barību. Interesanti – jo cilvēkam vairāk mantas un varas, jo mazāk viņš saprot patiesību. Tātad, lai vienkāršiem cilvēkiem tas ir tāds kā mierinājums un liela cerība, ka viņiem ir iespējas šīs zināšanas apgūt ātrāk nekā bagātniekiem.

***DDD:*** *Kāpēc ir tik svarīgi apgūt pārpasaulīgas zināšanas?*

***A.G.:*** Man pat grūti iedomāties, kā mēs varētu strādāt, izdot avīzi un grāmatas, ja mēs nebūtu pārliecināti, ka eksistē neredzamā Pasaules Valdība, kas ik mirkli zina katru mūsu, katra cilvēka domu un, neiejaucoties mūsu brīvajā gribā, mums nemanāmi virza cilvēces attīstību pareizajās sliedēs. Šīs Neredzamās Valdības apzināšanās dod milzīgu garīgo spēku. Ja kāds no mūsu lasītājiem sāks to apzināties, tad viņš sajutīs šo spēku un atcerēsies manus vārdus. Viņš sajutīs spēku un prieku, ka tepat uz Zemes ir mūsu evolūcijas Virzītāji, mūsu planētas Radītāji un Sargātāji. Iedomājieties, kādam jābūt Prātam un cik lielai, gudrai Sirdij, lai radītu mūsu Zemi un vadītu tās evolūciju!

Protams, Dzīvās Ētikas Mācība arī paskaidro, ka bez Himalaju Baltās Ložas ir arī Pasaules melnā valdība jeb tumšā loža. Visvairāk par to stāstīts Dzīvās Ētikas Mācības grāmatā "Ugunīgā Pasaule" – ja kāds vēlas, viņš var par to pārliecināties. Tas nozīmē, ka šeit pat, uz Zemes, dzīvo un starp mums ir izkaisīti tumšie spēki, tautas valodā runājot, – dažāda līmeņa velni un velnēni. Viņi jauc galvas mums, normālajiem cilvēkiem. Īpaši pēdējā laikā ar visādām neo-liberālisma idejām viņi noveduši liberālismu, kas tulkojumā ir brīvība, līdz absurdam, atzīstot visas nenormālās parādības – piemēram, homoseksuālismu un okupantu klātbūtni – par normālām.

Mūsu cīņa ar tumsas spēkiem – vai tumsas spēkiem ar mums – ir neizbēgama un ļoti nežēlīga. Tumsas spēki žēlastību nepazīst. Ticiet vai neticiet, apzinieties vai neapzinieties, bet bez Himalaju Baltās Ložas atbalsta šī cīņa nemaz nav iespējama. Dzīvās Ētikas Mācības grāmatā "Pārpasaulīgais" (starp citu, šī grāmata vēl ir nopērkama grāmatnīcās) ļoti daudz ir pastāstīts par šo Svēto Vietu – kur Tā atrodas, Tās vispārējās aprises. Tāpat grāmatā paskaidrots, kas notiks, ja kāds bez uzaicinājuma tuvosies šai Svētajai Vietai.

## PASAULĒ VISS MAINĪSIES!

***Aivars Garda:*** Dzīvās Ētikas Mācību sniedzis Augstākais Saprāts, kurš zina, kā attīstīsies planētas nākotnē. Īpaši grāmatā "Ceļavārdi Vadonim" doti padomi valsts vadītājiem visās dzīves jomās. Šo un arī pārējās Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas esmu dāvinājis Vairai Vīķei-Freibergai, kad 1999. gadā viņa kļuva par prezidenti. Kā saka – nevienā acī, ne ausī. Uzsitot pa galdu, pēc trokšņa var pazīt tukšpauri... Nekas nav saprasts. Esmu piedāvājis šo grāmatu izlasīt dažiem politiķiem – diemžēl neviens neko nav sajēdzis, lai gan tajā viss pateikts tik īsi un vienkārši.

Kāpēc es par to runāju? Pasaule, arī Latvija, ir nonākusi strupceļā, bet mūsu tautai iestāstīts, ka pareizi ir darīt tā, kā dara Amerikas Savienotās Valstis, kā dara Eiropa, Japāna – galvenais ir atrast tirgu, nopelnīt, gan jau tirgus visu sakārtos – bez kaut kādas sajēgas, kādu evolūciju nākotnē Augstākais Saprāts ir paredzējis! Nekas jau nenotiek nejauši – viss risinās plānveidīgi. Un Augstākais Saprāts paskaidro, ka viss attīstīsies pilnīgi citādāk. Šāds tirgus vairs nebūs!

Tātad cilvēkiem savās apziņās vajag gatavoties tam, ka kapitālisms sabruks un vietā attīstīsies kooperatīvā iekārta. Jau tagad apziņa uz to ir jāgatavo. Kooperatīvā iekārtā katram atradīsies darbs. Daļa mūsu lasītāju varbūt atceras, ka padomju laikos skolā mācīja, ka komunisms būs, apmēram, pagājušā gadsimta astoņdesmitajos gados, un visa pamatā būs princips – katram pēc spējām un katram pēc vajadzībām. Atceros, ka uzdevu skolotājam jautājumu: skolotāj, bet, ja es gribēšu piecas mašīnas vai desmit, vai simts, ko tad? Skolotājs gudri man atbildēja: jā, bet tad – tajā tālajā 80-tajā gadā – apziņa cilvēkiem būs tik augsta, ka viņi nemaz nevarēs iedomāties, ka viņiem būtu vajadzīgas piecas vai desmit mašīnas.

***DDD:*** *Viņi nemaz negribēs...*

***A.G.:*** Jā, viņi negribēs. Protams, padomju iekārta vardarbīgi uzspieda kooperatīvos principus, bet vadošie partijas darboņi lielākoties paši uz sevi tos neattiecināja. Taču pēc lielajiem notikumiem uz Zemes, par kuriem teikts Dzīvajā Ētikā, kad tiks attīrīti graudi no pelavām, kad tumsas spēki, par kuriem es stāstīju, tiks sagrauti, tad uz planētas paliks salīdzinoši maz cilvēku. Daudzi aizies bojā – aizies bojā tumšie spēki un remdenie, tā saucamie mūsu *rozā* labsirdīgie latvietīši, kuriem žēl okupantus un kuri dzīvo bez jebkādas varonīguma dzirksts.

Pēc lielajām kataklizmām, lielajām pārmaiņām cilvēkiem kļūs pašsaprotami, ka jādzīvo citādi nekā iepriekš, un pavisam dabiski attīstīsies kooperatīvā iekārta, kurā tiks ražots tikai tas, kas vajadzīgs. Cilvēku starpā notiks preču un pakalpojumu apmaiņa, cilvēki apvienosies kooperatīvos. Tātad Dzīvā Ētika paredz nevis tik daudz naudas apgrozību, cik maiņu – preci pret preci. Apziņa cilvēkam būs tāda, ka viņš netieksies iegūt vairāk, nekā viņam patiesībā nepieciešams, piemēram, piecu kleitu vietā neiekāros simts vai divsimts.

***DDD:*** *Tā ir nākotnes sabiedrības ekonomiskā puse. Bet kāda būt garīgā?*

***A.G.:*** Mēs, saskaņā ar Dzīvās Ētikas Mācības novēlējumiem, to arī stāstām saviem lasītājiem. Cilvēki apzināsies to, ko es tagad jums stāstu kā pārpasaulīgu. Attīstīsies zinātne, kas pierādīs acīm neredzamu lietu eksistenci un atklās to izmantošanas iespējas. Cilvēki neapšaubīs, ka ir Reinkarnācijas likums, ka ir Karmas likums, ka ir Hierarhijas likums, kas, starp citu, ir apzināšanās, ka šeit, uz Zemes ir tā saucamās Jēkaba Kāpnes, par kurām runāts Bībelē.

**"Lai saprastu, ka ienaidnieks jāpadzen, ka noziegums nerada tiesības, nav jābūt ģēnijam. Lai to izprastu, nav vajadzīga īpaša iekšēja sirds gudrība."**

Runājot par Jēkaba Kāpņu jeb Hierarhijas likuma izpratni, mēs saprotam, ka uz Zemes reāli eksistē Brīnums, kuru prātam ir grūti aptvert un acīm gandrīz neiespējami ieraudzīt. Kāpēc To tikai retais ir redzējis? Namboka dzimtās salas iedzīvotāji arī daudz ko nebija redzējuši. Kad pienāks laiks – uzzināsim un saskatīsim!

*Intervēja Liene Apine*

# "DDD" DESMITGADEI

Reiz nāca diena, iedegdama liesmu,
Kas nu jau desmit gadu nenodziest.
Un tautā piedzima tad brīves dziesma,
Kas sāka tumsonības miglu kliest.

Vairs tumsa dzēst šo guni neiespētu,
Tā var vien augšup celties varenāk.
To latvji nosargās ar gara spēku
Līdz uzvarai, kas drosmei pretī nāk!

Un tikai Pārpasaules Gaismas avots
Ir devis garaspēku drosmīgiem –
Kad taisnīguma cīņai spēks ir atdots,
Tad uzzied Mērķis stariem dievišķiem.

*Steidzīte*

## Ventspilnieku apsveikums

Desmit gadu – tas tiešām nav maz! Tas liecina tikai to, ka ir latvieši, kuri spējuši noturēt savu avīzi, lasot to paši un izplatot tautā. Paldies viņiem! Gadās, protams, arī viens otrs, kas vīzdegunīgi prātuļo – viens un tas pats, viens un tas pats – neesot ko lasīt, un, lūk, esot nevis jārunā (jāraksta), bet jādara (?). Uzreiz rodas jautājums: ko tie "gudrinieki" paši ir darījuši – lai liek priekšā, kopīgi novērtēsim! Bet jāteic, ka tie nav mūsējie – tie ir *garāmgājēji*, kuri, prastas ziņkāres dzīti, reizēm garāmejot iemet aci, sak, kas tad tur ir – vai nav kādas sensācijas. Nopietni lasītāji abonē "DDD" un paši piedalās tā veidošanā, regulāri risinot savas tautas nacionālās problēmas.

Ikviena normāla apziņa saprot, ka noturēt laikrakstu, kuram atbalstu nesniedz neviens bagātnieks, nav viegli. Laikraksts savā gaitā, kā jau lasītāji zina, ir pārvarējis arī tumsas izliktos slazdus – taisnīguma ceļa gājējiem neviens tumsonis neko nevar padarīt! Pateicoties "DDD" atbalstītājiem, ir pārvarēti visi šķēršļi.

Latvijas Nacionālās frontes laikraksts "DDD" sniedz patiesu informāciju latviešiem par visu nepieciešamo, – lai mēs apzinātos mūsu tautas traģisko situāciju, kāda tā šobrīd ir Latvijā. Bet mūsu – lasītāju – uzdevums ir gūt šo "DDD" sniegto informāciju un likt to lietā, t.i., apvienoties latviešiem, lai būtu drosme iziet ielās ne vien ar pastieptu roku pēc putras bļodas, bet ar vienotu prasību pēc dekolonizācijas un deokupācijas. Tikai padzenot okupantus, mēs varam atjaunot taisnīgumu savā zemē. Ja okupanti ar savām atvasēm var te, mūsu zemē, sarīkot visādus absurdus, tad kāpēc mēs nevaram noteikt savas taisnīgās prasības?! Neesam taču tik gļēvi!

Bet, ja tie *garāmgājēji* gaida princi baltā zirgā, kas nāks un visu izdarīs, – tad laimīgu gaidīšanu! Tikai tāda prinča nebūs – jādara vien pašiem. Un, ja viņi grib lasīt precību sludinājumus, anekdotes, tirgus ziņas u.tml., tad "DDD" tiešām nav viņiem īstā avīze.

LNF laikraksts "DDD" ir nacionāla avīze (turklāt tāda šodien ir vienīgā), ko pastāvīgie lasītāji jau iemīļojuši.

Ventspilnieku, "DDD" lasītāju, vārdā sūtu paldies Aivaram Gardam, Līgai Muzikantei, Lienei Apinei, Maijai Redelei un, protams, paldies visiem mūsu lasītājiem par pašaizliedzību, izturību, drosmi un atbalstu! Sirsnīgs sveiciens jums šajā mūsu laikraksta desmitgadē!

Laiks ir bargs, un esam jau pie pārmaiņu sliekšņa. Tādēļ nebūsim gaidītāji, bet darītāji, lai pārmaiņu vēji mūs neaizpūš kā sēnalas!

Mūsu mērķi ir cildeni, un, kā zināms, cīņā par cildeniem ideāliem (pat neskatoties uz ienaidnieka fizisku pārspēku) palīdzību sniedz arī Visaugstākais.

Būsim cienīgi nopelnīt šo Palīdzību – un uzvarēsim!

**Steidzīte Freiberga**
*Ventspilī*

***2008.gada 28.februārī kopā ar saviem lasītājiem laikraksta "DDD" veidotāji pie Brīvības pieminekļa svinēja uzvaru absurdajā krimināllietā.***

# AICINĀJUMS

**Uldis Freimanis**
**Edgars Dambītis**, *Helsinki-86*

1945.gada 9.maijā, kad visa Latvija vaidēja zem padomju okupantu zābaka, tūkstošiem latvju vīru devās mežos partizānu gaitās, lai aizstāvētu savu tautu no okupantu, viņu pakalpiņu un čekistu terora.

Pēc 1991.gadā atjaunotās neatkarības pie varas esošie kangari darīja visu, lai ap 700 tūkstošiem Latvijā sabraukušo padomju okupantu neatgrieztos vis savā etniskajā dzimtenē, bet kā ļaundabīgs vēzis turpinātu iznīcināt latviešu tautu gan ar jauktām laulībām, gan ar savu nospiedošo vairākumu Latvijas septiņās lielākajās pilsētās.

Redzot, ka nekas netiek darīts, lai okupanti emigrētu, partizānu karu pret komunikācijām, kuras nodrošina okupantu parazitēšanu mūsu zemē, uzsāka organizācijā "Pērkonkrusts" apvienojušies patrioti. Viņiem izdevās saspridzināt divus ūdensvadus, kuri apgādāja okupantu daudzstāvu mitekļus, bet, mēģinot uzspridzināt okupantu pieminekli Pārdaugavā, bojā gāja divi varoņi – Aivars Vīksniņš un Valdis Raups. Pārējos grupas biedrus arestēja.

Lai gan valodas referendums pierādīja, ka visa okupantu masa, kas alkst okupācijas laika atgriešanos, nav ne integrējama, ne naturalizējama, latviešu tautas kaprači ar aunu stūrgalvību turpina iesākto darbu latviešu kā tautas iznīcināšanā. Pretošanās cionistu provokācijām tiek nodēvēta par "antisemītismu", bet nepatika pret okupantiem – par "naida kurināšanu starp tautām". Kā dzirdējām Latvijas Radio, daži mūziķi, redzot, ka latviešu tauta iet bojā, dzīvojot starp PSRS migrantiem, jau sacer latviešiem bēru maršus un rekviēmus.

Ja PSRS pilsoņiem 9.maijs bija pakļaušanās uzvarējušajai Staļina diktatūrai, tad daudziem Rietumukrainas, Latvijas, Lietuvas un Igaunijas vīriem šī dienā nozīmēja cīņas pret PSRS okupantiem turpinājumu. Šogad šeit, Rīgā, krievvalodīgie atkal dosies uz Pārdaugavu likt ziedus pakārtajiem vācu ģenerāļiem un priecāties par to, ka Hitlera karš tiem devis iespēju no bada zemes Krievijas atmukt uz Latviju, kur viņi arī šodien jūtas pasargāti no abu Kremļa liliputu terora.

Lai pierādītu to, ka krievu okupanti nav nekādi atbrīvotāji, bet ir latviešu tautas paverdzinātāji, **9.maijā plkst.12.00 no Okupācijas muzeja uz Brīvības pieminekli** notiks piemiņas gājiens, godinot tos latviešus, kuri pēc krievu okupācijas ņēma rokās ieročus un sāka partizānu karu pret iebrucējiem.

Varonīgā latviešu tauta, kuras sarkanie strēlnieki sasita lupatās desmitiem cara ģenerāļu, kura 1918.–20. gados padzina no savas zemes gan sarkanās Krievijas, gan Vācijas armijas, tagad mirst gļēvā nāvē, ļaujot valsts nodevējiem piestūķēt savu zemi ar dažādām salašņām, bet nacionālās bagātības atdodot svešiem.

Mēs – Uldis Freimanis un Edgars Dambītis – aicinām visus patriotus ar piedalīšanos gājienā parādīt protestu latviešu tautas kapračū melnajiem nodomiem un godināt tos, kuri nežēloja dzīvības, lai kā partizāni ar ieročiem rokās pasargātu tautu no okupantu un viņu pakalpiņu terora.

Veicināt plašāku "DDD"
izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai
iespējams, pārskaitot ziedojumu uz
**Latvijas Nacionālās frontes kontu**
**Latvijas Hipotēku un**
**zemes bankā**
**(SWIFTkods: LHZBLV22);**
**konts: LV38LHZB1000054029001;**
**Reģ.Nr.LV40008033014**

**Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu *DDD* obligāta.**

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: ***DDD*, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV–1019**
tālr./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**
E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**
Iespiests: *SIA* "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

# LAIKRAKSTAM "DDD" – 10 GADI!

*Turpinājums no 6. lpp.*

Mēģinājums notiesāt "DDD" veidotājus un likvidēt mūsu laikrakstu turpinājās **līdz pat 2008.gada 6.oktobrim**, kad svinējām pilnīgu uzvaru, jo bijām attaisnoti visās trijās tiesu instancēs. Tiesāšanas laikā spēku mums deva lasītāju atbalsts – tiesu zāles bija pārpildītas. Paldies šiem daudzajiem cilvēkiem, kas klātienē un neklātienē ar savām domām veicināja taisnīguma uzvaru!

"DDD" uzvara pār Drošības policiju un prokuratūru bija tik nozīmīga Latvijas dzīvē, ka oficiālie, mūsu tautas ienaidniekiem kalpojošie masu informācijas līdzekļi noklusēja šīs tiesas iznākumu. Šī uzvara tik ļoti "sadeva pa muti" pretlatviskajam režīmam, ka tas nav attapies vēl joprojām. Šobrīd vienīgā taktika, kas ir mūsu ienaidnieku rīcībā, ir noklusēšana. Piepeši pēc uzvaras tiesā, kā pēc burvja mājiena, par "DDD" vairs nerunā, it kā šāda laikraksta nebūtu. Taču latviešu tautas nelabvēļi atkal pārcenšas, jo arī šī mākslīgā ignorance novedīs pie "DDD" ideju izplatīšanās mūsu tautā – taisnīguma enerģija vienmēr atrod savus ceļus, lai realizētos darbībā!

**2007.gada 9.maijā** "DDD" pārstāvji pievienojās Ināras Vilkas un Māras Krūmiņas organizētajam gājienam uz okupantu uzvaras pieminekli, lai noliktu dzeloņdrāšu vainagu ar sēru lentām. Lai gan policistu tur bija daudz, viņi nespēja veikt savus tiešos pienākumus. Satrakoti okupanti uzbruka Lienei Apinei, taču Aivars Garda burtiski izrāva savu vietnieci no okupantu ķetnām.

**2007.gada 8.martā** kāds superaktīvs antilatviski noskaņots elements, vārdā Mihails Furažkins, kurš dzīvo kaimiņos "DDD" redakcijai, uzrīdīja savu suni Lienei Apinei un Līgai Muzikantei, krievisku saukdams: "Ņem ciet! Tie nav cilvēki!" Kaut gan "pajoliņam" tika uzlikts administratīvais sods, tomēr vēlēšanās "dabūt pa zobiem" ar to viņam nerimās. Un tā **18.maijā** LNT raidījumā "Katrīnes Palīdzības Formula" kaimiņš Mišaņa publiski samelojās, ka redzējis, kā Aivars Garda laužā nama ārdurvis. Rezultātā **2008.gada 9.jūnijā** Latgales priekšpilsētas tiesa notiesāja Mihailu Furažkinu pēc Krimināllikuma 158.panta par neslavas celšanu Aivaram Gardam, un okupantam bija jāsamaksā. Tomēr dažiem mūsu nelabvēļiem ir tik grūtas galvas, ka ar vienu "kāviena" reizi nepietiek – viņi lūdzas vēl un vēl… Tāpēc par skaļu lamāšanos "DDD" žurnālistu virzienā **2008.gada 6.oktobrī** tiesa viņam piesprieda vēl papildus 50 latu lielu naudas sodu. Pēc nelielām profilaktiska rakstura pārrunām vēl arī policijas iecirknī tagad Furažkins jūtas saņēmis nepieciešamo devu un daudzmaz pieklājīgi gaida dekolonizēšanos.

**2009.gada 29.janvārī** "galva uzkarsa" vēl vienam – proti, mīklaini naturalizētajam, bet latviešu valodu nezinošajam avīzes "ČAS" žurnālistam Anatolijam Kameņevam. Viņš bravūrīgi metās palīgā visiem iepriekš minētajiem "šņācējiem" un publicēja rakstu, kurā Aivars Garda ir apvainots par neonacistu. Nepagāja ne divi mēneši, un Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa jau bija ierosinājusi jaunu krimināllietu par neslavas celšanu Aivaram Gardam. Šoreiz tiesājamais Kameņevs bija mazliet slīpētāks par savu bēdubrāli Furažkinu un izlikās, ka neesot laicīgi saņēmis apsūdzību, tāpēc lietā, lūk, esot iestājies noilgums. Taču Augstākās tiesas Senāts nolēma, ka Kameņevs ir saucams pie atbildības ar vai bez noilguma... Lasītāji tiek aicināti uz kārtējo tiesas sēdi š.g. 28.aprīlī.

**2009.gada 9.maijā** latviešu patriotu grupa no Kronvalda parka devās protesta gājienā uz okupantu pieminekli. Pa ceļam tika aizturēti un policijas mašīnās sasēdināti gājiena organizatori, bet lielākā daļa dalībnieku kaut kur paši nozuda… Varbūt sabijās? Galamērķi sasniedza tika četras "DDD" žurnālistes, kuras, izgājušas cauri okupantu pūlim, visu acu priekšā pie pieminekļa nolika ziedus sēru noformējumā un iesprauda laikraksta "DDD" pielikumu Krievijas vēstnieka atnestajā vainagā kā mūžīgu atgādinājumu, ka Latvija ir latviešu zeme un dekolonizācija ir nenovēršama. "DDD" pielikums tika plaši izdalīts arī pie pieminekļa dzīrojošajiem okupantiem. Jāuzsver, ka klātesošie bija ārkārtīgi apstulbuši no četru latviešu sieviešu parādītās uzdrošināšanās un izskatījās kā ar aukstu ūdeni aplieti. Šis ir piemērs, kā ar "gara spēku uzveikt karaspēku"…

**2009.gada 21.maijā** beidzot normālu reakciju parādīja Drošības policija (acīmredzot "DDD" lasīšana iedarbojās svētīgi arī uz šīs iestādes darbiniekiem) un uzsāka kriminālprocesu pēc Krimināllikuma 78.panta otrās daļas par kāda antilatviski noskaņota elementa, kurš sevi dēvēja par Arturu Ibrahimu Nasseru, interneta portālā "Draugiem.lv" pēc 9.maija ievietotajiem komentāriem pie fotogrāfijām, kurās redzamas "DDD" veidotājas pie okupantu pieminekļa. Patiesībā šo personu sauc Artūrs Rimša, un **2010. gada 4.martā** viņš tika notiesāts ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem. Tā kā apsūdzētajam šī bija pirmā reize, kad viņš vicināja dūrītes pret "DDD", tad tiesa viņu pažēloja un noteica nosacītu soda izciešanu ar pārbaudes laiku vēl uz 2 gadiem. Papildus vēl no A.Rimšas par labu Lienei Apinei un Līgai Muzikantei tika piedzīta morālā kompensācija 1000 latu apmērā. Jāpiebilst, ka puisis tomēr kādu laiciņu dabūja reāli pasēdēt uz cietuma lāvas, jo ignorēja Probācijas dienesta apmeklējumus. Nekas – dažam labam tas ir veselīgi!

**2010.gada 23.augustā** Valsts valodas centrs, izskatot LNF un "DDD" iesniegumu, sodīja Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padomes priekšsēdētāja Arkādija Suharenko dibināto "Rietumu banku", tās viceprezidenta Vadima Aleksejeva personā. Sods tika piespriests par Valsts valoda likuma pārkāpumiem bezgaumīgajos plakātos, kas rēgojās Jūrmalā un Jūrmalas šosejas malās, krievu valodā aicinot iegūt uzturēšanās atļauju Eiropas Savienībā – Latvijā. Plakāti tika novākti. Tāpat tika sodīta arī SIA "IMMO LUXURY" māklere I.Mazurenko par līdzīgiem plakātiem Jūrmalā, Jomas ielas nama skatlogā.

**2010.gada 17. septembrī** Administratīvā rajona tiesa uzlika par pienākumu Nacionālās elektroniskās plašsaziņas līdzekļu padomes priekšsēdētājam Abramam Kleckinam atvainoties Aivaram Gardam par atbildes uz iesniegumu nesniegšanu pēc būtības. Neliela uzvara, bet daža laba indivīda nekaunība tika novērsta!

**2011.gada 24.janvārī** Latvijā ieradās ASV sūtnis holokausta jautājumos Duglass Deividsons ar acīmredzamu brutālu nolūku kurināt naidu un nepatiku pret daudz cietušo žīdu tautu un atbalstīt vietējo cionistu mantkārīgos ķērcienus pēc viņiem nepiederošiem mirušo žīdu īpašumiem aptuveni 30 miljonu latu apmērā. LNF un "DDD" šo vizīti uzskatīja par kārtējo bezkaunīgo iejaukšanos Latvijas iekšējās lietās un atklātu rasisma sludināšanu, tāpēc nosūtīja attiecīgu vēstuli ASV vēstniecei Džūditai Gārberei. Vēstulē teikts: "Aicinām Jūs, Gārberes kundze, informēt ASV prezidentu Baraku Obamu, ka pret latviešiem pašiem bija vērsts holokausts, kuru veica tostarp arī neproporcionāli milzīgs skaits žīdu cionistu, kuri 20.gadsimta 30. un 40. gados strādāja PSRS slepenajos orgānos un piedalījās latviešu tautas fiziskā iznīcināšanā un Latvijas valstiskās neatkarības likvidēšanā. Latvieši varētu izrakstīt rēķinu Izraēlai par 30 miljardiem latu. [..] Rekomendējam Jums, Gārberes kundze, iziet no šīs gauži neveiklās situācijas un ieteikt ASV Valsts departamentam nosūtīt Deividsona kungu vizītēs uz Krieviju un Vāciju – valstīm, kas atbildīgas par Otrā pasaules kara izraisīšanu un Latvijas okupāciju. Lai ASV sūtnis holokausta jautājumos Duglass Deividsons diedelē naudu un īpašumu no krieviem un vāciešiem, nevis latviešiem!"

Šo vēstuli angļu valodā saņēma arī vairums citu valstu vēstniecību un pārstāvniecību Latvijā. Par LNF un "DDD" aizrādījumu ASV Valsts departamentam ziņoja vairāki ārvalstu mediji. Ja šai lielvalstij atkal uznāk bezkaunīga antisemītisma kurināšanas lēkme, iesakām arī mūsu lasītājiem attiecīgi nomierināt ASV cionistu straujo dabu.

**2011.gada jūnijā** LNF un "DDD" uzrakstīja sūdzību Valsts valodas centram par Mihaila Čehova Rīgas Krievu teātri, aicinot novērst klaju Valsts valodas likuma neievērošanu teātra izrādēs krievu valodā, kuras netika tulkotas latviski. Dīvainā kārtā saskārāmies ar VVC nevēlēšanos saukt pie atbildības šo Latvijas valstij piederošo, taču valsts valodu ignorējošo teātri. Tikai pēc VVC direktora Māra Baltiņa parakstītās un Agra Timuškas sagatavotās noraidošās atbildes apstrīdēšanas Tieslietu ministrijā, sākās pozitīva kustība. 2.septembrī Tieslietu ministrija uzdeva VVC novērst pieļauto pārkāpumu. Vilciens sakustējās, kad lietā iesaistījās VVC Kontroles nodaļas vadītājs Antons Kursītis. 7.septembrī beidzot tika uzsākta pārbaude Mihaila Čehova Rīgas Krievu teātrī un panākts, ka 2011.gada oktobrī teātris sāk izrāžu sinhrono tulkojuma ieviešanu. Mulsina tikai tas, kāpēc mums bija jātērē tik daudz laika un enerģijas, lai panāktu Valsts valodas centra normālu darbību.

Par pēdējā pusgada notikumiem jūs jau esat lasījuši mūsu avīzes slejās. Jāpiebilst vien tas, ka šobrīd Aivars Garda un Līga Muzikante cenšas piedzīt no valsts kompensāciju par morālo kaitējumu, kas tika nodarīts nepamatoti ierosināto krimināllietu dēļ. Šī kompensācija būtu jāizmaksā Tieslietu ministrijai, kuru vada "VL-TB/LNNK" biedrs Gaidis Bērziņš, taču līdz šim notikušajās tiesas sēdēs Tieslietu ministrijas pārstāvji ir taisnojušies, ka latviešu žurnālistu kriminālvajāšana un nepamatota tiesāšana par tautas interešu un tiesību paušanu esot pavisam normāla un kompensācija nepienākas... Tomēr pieredze rāda, ka pret Latvijas Nacionālo fronti un laikrakstu "DDD" darboties ir bezjēdzīgi. Katrs, kas to mēģina, agrāk vai vēlāk "aplaužas"… Par konkrētiem gadījumiem un dažādu "brašuļu" jeb "DDD" nīdēju likteņiem varētu stāstīt vēl ilgi.

Paldies, jums, cienījamie lasītāji, par kopā pavadītajiem 10 gadiem! Būsim vienoti savās domās, jūtās un darbos arī turpmāk!

**Līga Muzikante**
*"DDD" galvenā redaktore*